Περιοδος 2η,
Νο 119
Απρίλης 2003
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Οι διευκολύνσεις είναι συνενοχή στα εγκλήματα του Μπούς *σελ 3*

Ο πόλεμος και το αντιπολεμικό κίνημα *σελ. 5-6-7-8*

Η Ε.Ε. και η ένταξη της Κύπρου *σελ 9 και 12*

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Ενάντια στους πολέμους των στρατοκρατών ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός

Τα μέτρα στήριξης των τουρκοκυπρίων

Σταματήστε το εμπάργκο

Ο Γ.Γ του ΑΚΕΛ Δ. Χριστόφιας χαρακτήρισε την παρουσία της κυβέρνηση της αλλαγής στις εκδηλώσεις για την μνήμη της θυσίας των Κώστα Μισιαούλη και Ντερβίς Αλή Καβάζογλού, σαν έμπρακτη απόδειξη της αλλαγής. Την ίδια ώρα η κυβέρνηση εξαγγέλλει την ετοιμασία ενός πακέτου μέτρων για την «ενίσχυση των τουρκοκυπρίων και την ανάπτυξη της εμπιστοσύνης».

Είναι ένα πακέτο μέτρων που στην ουσία δεν διαφέρει από το αντίστοιχο πακέτο μέτρων του Κληρίδη. Είναι το λιγότερο υποκρισία αυτό να χαρακτηρίζεται σαν έμπρακτη απόδειξη του ενδιαφέροντος της κυβέρνησης της αλλαγής για τους τουρκοκύπριους. Αυτά τα μέτρα δεν έπεισαν τους τουρκοκύπριους, ούτε ακόμα και την αντιπολίτευση, η οποία πρωτοστατούσε στα ογκώδη συλλαλητήρια μόλις πριν λίγες βδομάδες ενάντια στον Ντεκτάς. Για τους τουρκοκύπριους τα μέτρα αυτά δεν έχουν κάτι θετικό. Ο Μεχμέτ Αλί Ταλάτ ηγέτης της αριστεράς στον βορρά θεωρεί αυτά τα μέτρα ως "μέτρα για την μειονότητα" και τα χαρακτήρισε απαράδεκτα. Ο δε Μουσταφά Ακκιντζί είπε: «έκφρασα τις επιφυλάξεις μου γι'αυτά τα μέτρα από την περίοδο της Κοπεγχάγης και αμφισβήτησα την σοφία της εφαρμογή τους. Γιατί τώρα και όχι νωρίτερα. Η προσωπική μου ανησυχία είναι να δω την Κύπρο ενωμένη, τους τουρκοκύπριους ίσους με τους ελληνοκύπριους, να έχουν κράτος και να ζουν υπό ευρωπαϊκές συνθήκες και όχι να λαμβάνουν χάρες από την έλληνοκυπριακή κυβέρνηση ως κυβέρνηση ολόκληρου του νησιού. Θέλω οι τουρκοκύπριοι να έχουν δικαιώματα και όχι δέκτες κάποιας χάρης.».

Οι τουρκοκύπριοι δεν ζητούν ελεημοσύνη ούτε χάρες από την Κυπριακή Δημοκρατία διεκδικούν ίσα δικαιώματα. Το πακέτο μέτρων προς τους τουρκοκύπριους στην ουσία είναι μέτρα με τα οποία η κυβέρνηση ενισχύει όχι τους τουρκοκύπριους αλλά την Κυπριακή Δημοκρατία προσπαθώντας να τους απομονώσει και να τους ελέγξει πολιτικά.

Αυτό το πακέτο μέτρων δεν γίνεται για να στηρίξει και να ενισχύσει τους απλούς τουρκοκύπριους ούτε για να αναπτύξει την εμπιστοσύνη ανάμεσα στις δύο πλευρές. Γίνεται αυτή ακριβώς την στιγμή μέσα στα πλαίσια της υπογραφής της ένταξης της ελληνοκυπριακής πλευράς στην Ευρωπαϊκή Ένωση στις 16 του Απρίλη και σαν συνέχεια της ίδιας επιθετικής πολιτικής και των εκβιασμών για πίεση της τουρκοκυπριακής πλευράς για περισσότερες υποχωρήσεις. Γι αυτό και η επίσημη εξαγγελία τους ορίζεται στις 16 του Απρίλη ή μετά απ' αυτή.

Μπορεί κάποια μέτρα όπως η διδασκαλία της τουρκικής στα σχολεία να είναι ένα θετικό μέτρο, αλλά η ουσία των μέτρων στον οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό τομέα συνεχίζουν ουσιαστικά το εμπάργκο αφού θέλουν να περάσουν τη δράση των τουρκοκυπρίων μέσα απο τον έλεγχο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Οι εξαγωγές για παράδειγμα των προϊόντων από το βορρά θα μπορούν να γίνονται όχι από τους ίδιους τους τουρκοκύπριους αλλά μόνο μέσω της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η συμμετοχή των τουρκοκυπρίων σε πολιτιστικές και αθλητικές εκδηλώσεις στο εξωτερικό θα γίνεται υπό την προσωπική τους ιδιότητα. Ακόμα και η αύξηση των τηλεφωνικών συνδέσεων και η βελτίωση του δικτύου κινητής τηλεφωνίας θα γίνει μέσω των ιδιωτικών εταιριών της Τουρκίας υπογράφοντας η ΑΤΗΚ ειδικές συμφωνίες μαζί τους .

Ο Ακκιντζί και ο Ταλάτ επίσημα δηλώνουν πως «δεν θα παραιτηθούμε από το δικαίωμα της αυτοκυβέρνησης μας ούτε από την πολιτική μας ισότητα, επίσης δεν θα παραιτηθούμε από τα δικαιώματα συνιδρυτών που μας χορηγηθήκανε από την Συνθήκη ίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας το 1960». Οι τουρκοκύπριοι στην ουσία ζητούν να αναγνωριστούν σαν ισότιμοι συγκάτοικοι σε ένα "κοινό σπίτι" με τους ελληνοκύπριους.

Για κάθε ειλικρινή επαναπροσεγγιστή για κάθε αγωνιστή της ειρήνης το αίτημα προς την δική μας κυβέρνηση την Ελληνοκυπριακή προς την κυβέρνηση της αλλαγής πρέπει να είναι ξεκάθαρο και δυνατό: ικανοποιήστε τα αιτήματα των τουρκοκυπρίων σταματήστε το οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό εμπάργκο των τουρκοκυπρίων, ανοίξτε τα σύνορα ώστε να μπορούν να διακινούνται ελεύθερα οι τουρκοκύπριοι. Αυτά θα ήταν ένα πραγματικό πακέτο μέτρων για ανακούφιση των τουρκοκυπρίων και για δημιουργία εμπιστοσύνης.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Η αντιπολεμική διάθεση πρέπει να εκφραστεί και την Πρωτομαγιά

Την Πρωτομαγιά οι εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο γιορτάζουν. Είναι η μέρα που οι εργαζόμενοι σε κάθε γωνιά του πλανήτη ενώνουν τους αγώνες και τα αιτήματά τους για έναν καλύτερο κόσμο. Δεν είναι ούτε γιορτή ούτε αργία. Είναι η μέρα που "η εργατική τάξη επιθεωρεί τις δυνάμεις της" στην πάλη ενάντια στον καπιταλισμό. Σε ένα τέτοιο γιορτασμό ο καλύτερος τροφοδότης είναι οι αγώνες που έχουν δώσει οι εργάτες, η νεολαία, το αντιπολεμικό κίνημα όλη την προηγούμενη περίοδο.

Αυτή την Πρωτομαγιά οι εργαζόμενοι θα πρέπει να ανανεώσουν τη συνέχιση του αγώνα ενάντια στην μείωση των μισθών, τις απολύσεις και την καταπάτηση των συλλογικών συμβάσεων. Ενάντια στην παράταση στο όριο συνταξιοδότησης, ενάντια και στις ιδιωτικοποιήσεις, που παρά τις υποσχέσεις της νέας κυβέρνησης οι απειλές υπάρχουν ακόμα. Η Πρωτομαγιά είναι η μέρα όπου χιλιάδες εργαζόμενοι σε όλο τον κόσμο θα στείλουν ακόμη ένα δυνατό μήνυμα στ' αφεντικά και τις κυβερνήσεις ότι αυτή τη μάχη θα τη δώσουν μέχρι τη νίκη.

Ομως, στις γροθιές και τα στόματα των χιλιάδων απεργών θα είναι και το ΟΧΙ στον πόλεμο. Η χρονιά που μας πέρασε σημαδεύτηκε από την συνέχιση της εκστρατείας του Μπους και των συμμάχων του. Η συνέχιση του "πολέμου των πλούσιων ενάντια στους φτωχούς", του ιμπεριαλιστικού πολέμου του Μπους και του Μπλερ που αυτή την φορά αιματοκύλησαν τον λαό του Ιράκ. Από τον περασμένο Μάρτη, από τότε που ο Μπους ο νεώτερος εξήγγειλε την πρόθεση των ΗΠΑ να επιτεθούν στο Ιράκ εκατομμύρια διαδηλωτές ξεχύθηκαν στους δρόμους της Ν.Υόρκης, του Λονδίνου, της Ρώμης, της Αθήνας αλλά και της Λευκωσίας προβάλλοντας ένα δυνατό και καθαρό ΟΧΙ στον πόλεμο.

Οι πολυεθνικές του πετρελαίου και του φυσικού αερίου έβαλαν στόχο να ελέγξουν όλη την περιοχή της Κεντρικής Ασίας. Ο Μπους μέσα στα πλαίσια του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία" προχωρεί στην υλοποίηση των επιθυμιών τους. Δίπλα του η βρόμικη συμμαχία του Μπλερ και του Αθναρ και από κοντά τους ο Σημίτης και ο Κληρίδης, και δυστυχώς στην συνέχεια και η νεοεκλεγείσα κυβέρνηση του Παπαδόπουλου, τούς παραχώρησαν κάθε διευκόλυνση, για να δολοφονήσουν αθώα γυναικόπαιδα στο Ιράκ. Μια χώρα που καταστρέφουν εδώ και δεκατρία χρόνια με τους βομβαρδισμούς και το εμπάργκο. Είναι αυτός ο βρόμικος "πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία" που έδωσε και το πράσινο φως και στον αρχιεγκληματία Σαρόν να ισοπεδώσει την Τζενίν και μια σειρά ακόμη πόλεις των Παλαιστινίων.

Ομως, τα εγκλήματα των ΗΠΑ έβγαλαν και τους αντιπολεμιστές στους δρόμους, δημιουργώντας το πιο μεγάλο αντιπολεμικό κίνημα στην Ιστορία της ανθρωπότητας. Ένα κίνημα που στην καρδιά του και στην βάση του είχε το κίνημα που είχε αναπτυχθεί ενάντια στον καπιταλισμό. Το μίγμα είναι εκρηκτικό! Το κίνημα ενάντια στην εκστρατεία του Μπους έβαζε ζήτημα ανατροπής της δολοφονικής τάξης του Μπους και των όμοιων του. Στη Βρετανία τέσσερις υπουργοί του Μπλερ αναγκάστηκαν σε παραίτηση κάτω από την πίεση του κινήματος. Στην Ισπανία ο Αθνάρ συγκλονίστηκε συθέμελα.

Όμως η πίεση από την άλλη πλευρά είναι μεγάλη. Τώρα που ο πόλεμος φαίνεται να φτάνει στο τέλος του με νικητές τις ΗΠΑ, όλες οι χώρες θέλουν να παίξουν ρόλο στην ανοικοδόμηση του Ιράκ. Η Γερμανία και η Γαλλία έτρεξαν να χαιρετήσουν τις εξελίξεις στο Ιράκ τονίζοντας τις καλές σχέσεις που έχουν με την Βρετανία. Ακόμη και οι δικοί μας καπιταλιστές και η άρχουσα τάξη ελπίζουν σε ένα μερίδιο. Και από την άλλη είναι ο Μπους και οι σύμμαχοί του που δηλώνουν πως ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία δεν έχει τελειώσει και προειδοποιούν ότι η Συρία θα πάρει σειρά.

Όλα αυτά δείχνουν πως η δουλειά του αντιπολεμικού κινήματος δεν έχει ακόμη τελειώσει. Αντίθετα έχει μόλις ξεκινήσει. Έτσι η φετινή Πρωτομαγιά πρέπει να έχει έντονο αντιπολεμικό χαρακτήρα. Η εργατική τάξη πρέπει να δείξει τη δύναμή της και τα νύχια της απέναντι στα βρώμικα σχέδια των ιμπεριαλιστών. Για πάνω από έναν αιώνα η Πρωτομαγιά είναι η δική μας μέρα. Είναι ο σταθμός που οι αγώνες του σήμερα συναντούν τις μάχες του χθες σε μια εκρηκτική δύναμη ενάντια στον καπιταλισμό. Είναι η μέρα που το αντιπολεμικό κίνημα θα ενώσει τα συνθήματα του «Όχι άλλο αίμα για το πετρέλαιο» και «Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» με τη δύναμη της εργατικής τάξης που μπορεί να τα κάνει πράξη.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Κάτω τα χέρια απο τους άραβες διαδηλωτές

Αραβες ακτιβιστές στο αντιπολεμικό κίνημα κατάγγειλαν στη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο ότι παρενοχλούνται απο αστυνομικά όργανα εξαιτίας της συμμετοχής τους σε αντιπολεμικές δραστηριότητες.

Μας κατάγγειλαν ότι άτομα προσεγγίστηκαν και τους επιδείχθηκαν φωτογραφίες απο τη συμμετοχή τους μαζί με άλλα μέλη της Συμμαχίας σε αντιπολεμικές εκδηλώσεις και απειλήθηκαν με απέλαση άν συνεχίσουν να έχουν σχέση με τη Συμμαχία ή να συμμετέχουν σε αντιπολεμικές εκδηλώσεις. Μας είπαν ακόμη ότι κάποιος κρατήθηκε προληπτικά απο την αστυνομία μέχρι να τελειώσει η αντιπολεμική εκδήλωση στην οποία θα συμμετείχε.

Κατα βάση ενοχλούνται άτομα που έχουν ηγετικό ρόλο μέσα στους Ιρακινούς, τους Σύριους και τους Παλαιστίνους και κινητοποιούν κόσμο για τις αντιπολεμικές δραστηριότητες.

Η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο καταγγέλει αυτή την απαράδεκτη συμπεριφορά των οργάνων της ΚΥΠ και του CID όπως και τη παρουσία μυστικών αστυνομικών μέσα στους διαδηλώτές και την κινηματογράφηση των διαδηλώσεων απο όργανα της αστυνομίας. Τέτοιες συμπεριφορές θυμίζουν δικτατορίες και αυταρχικά καθεστώτα όπως αυτά απο τα οποία δραπέτευσαν για να γλυτώσουν οι περισσότεροι αραβες μετανάστες που βρίσκονται εδώ. Οπως δήλωσαν οι ίδιοι «φύγαμε απο δικτατορίες για να βρούμε τα ίδια εδώ».

Τέτοιες συμπεριφορές είναι δυό φορές κατακριτέες όταν προέρχονται απο μια κυβέρνηση που εκλέγηκε μόλις πριν ένα μήνα και επαγγέλεται την αλλαγή

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Οι διευκολύνσεις για τον πόλεμο του Μπους δεν είναι ούτε «ρεαλισμός» ούτε «υποχρέωση»

Είναι Συνενοχή

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι η απόφαση της κυβέρνησης να παραχωρήσει τις διευκολύνσεις που ζητούσαν οι αμερικανοί για τον πόλεμο στο Ιράκ ήταν ενα μεγάλο σόκ για πολλούς αριστερούς. Ελάχιστοι θα πίστευαν οτι το Υπουργικό Συμβούλιο που συνεδρίασε υπο την προεδρία του Χριστόφια, που αντικαθιστούσε τον Παπαδόπουλο που ήταν στο εξωτερικό θα δέχονταν να παραχωρήσει διευκολύνσεις στους αμερικανοβετανούς για να διεξάγουν τις στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον του Ιράκ.

Η παραχώρηση διευκολύνσεων στους αμερικανοβρετανούς έρχεται σε κατάφορη αντίθεση με τα αντιπολεμικά αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφία των απλών ανθρώπων

Η προσπάθεια υποβάθμισης του θέματος με το επιχείρημα ότι δεν έχει χρησιμοποιηθεί ο εναέριος χωρος ή ελαχιστα χρησιμοποιήθηκε δεν πείθουν κανένα. Οι διευκολύνσεις δεν αφορούν μόνο τον εναέριο χώρο αλλα και τη χρήση των αεροδρομίων και των λιμανιών της Κυπριακής Δημοκρατίας. Είναι σε όλους γνωστό ότι δεν σταμάτησε λεπτό ο ανεφοδιασμός των αμερικανοβρετανών απο πλοία που ξεφορτώνουν στο λιμάνι της Λεμεσού. Οι βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί που βρίσκονται διάσπαρτοι σε όλο το νησί παίζουν και σε αυτό το πόλεμο σημαντικό ρόλο.

Μετά την άρνηση της κυβέρνησης της Τουρκίας να επιτρέψει τη διέλευση αμερικάνων στρατιωτών για τη δημιουργία ενός βορείου μετώπου στο ιρακινό Κουρδιστάν και τη χρησιμοποίηση της βάσης του Ιντσιρλίκ, ο ρόλος που έχουν να παίξουν οι βάσεις στην Σούδα και την Κύπρο αναβαθμίστηκε αυτόματα, όπως και η σημασία της χρήσης του ελληνικού και κυπριακού εναέριου χώρου από τα αμερικάνικα αεροπλάνα.

Οι 1.000 πύραυλοι Τόμαχοκ και Κρουζ που μετέτρεψαν σε πύρινη κόλαση την Βαγδάτη μέσα σε μια νύχτα, εκτοξεύτηκαν από τα αεροπλανοφόρα, τα υποβρύχια και τις φρεγάτες που πλέουν ανοιχτά της Κύπρου, στη Μεσόγειο, την Ερυθρά Θάλασσα και τον Περσικό. Και αυτά τα πλοία ανεφοδιάστηκαν στη Σούδα πριν βρεθούν εκεί. Η Κρήτη και η Κύπρος είναι τα στρατηγικά μετώπισθεν του πολέμου.

Οι αμερικανοί δεν αξιοποιούν όμως μόνο πρακτικά τις διευκολύνσεις που τους έδωσε η κυβέρνηση αλλά τις αξιοποιούν και ιδεολογικά. Παρουσιάζουν τις διευκολύνσεις σαν πράσινο φώς και στήριξη στον πόλεμο που διεξάγουν. Ετσι η Κυπριακή Δημοκρατία φιγουράρει μέσα στις 49 χώρες που ισχυρίζεται ο αμερικανός υπουργός άμυνας ο Ράμσφελτ, ότι βρίσκονται μαζί με τις ΗΠΑ σε αυτό το πόλεμο.

Δικαιολογίες

Η κυβέρνηση και η αριστερά που την στηρίζει προσπάθησαν να αποσίσουν απο πάνω τους τις ευθύνες λέγοντας ότι στην ουσία εφάρμοσαν συμβατικές υποχρεώσεις που προκύπτουν απο συμφωνίες που έκανε η προηγούμενη κυβέρνηση με τους αμερικανούς. Αυτά είναι παραμύθια της χαλιμάς. Οπως έκανε τις συμβάσεις η προηγούμενη κυβέρνηση μπορούσαν να τις αναιρέσουν αυτοί. Εξάλλου προχώρησαν και έδωσαν ακόμη περισσότερα απ ότι πρόβλεπαν οι συμβάσεις που έκανε ο Κασουλίδης με τους αμερικανούς.

Το πιο αισχρό όμως επιχείρημα που πρόβαλαν ήταν ότι «η Κύπρος είναι μια μικρή χώρα και δεν μπορεί να πεί όχι» και ότι «θα πρέπει να κοιτάξουμε το εθνικό συμφέρον». Αν το εθνικό συμφέρον ειναι τί θέλουν οι απλοί άνθρωποι στην Κύπρο τότε δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι η συντριπτικη πλειοψηφία είναι αντίθετη σε αυτό το πόλεμο και στην οποιαδήποτε αμεση ή έμμεση συμμετοχή του νησιού μας σε αυτόν. Το «εθνικό συμφέρον» όμως δεν αφορά τους απλούς ανθρώπους αλλά τις προσδοκίες της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης για ανταλάγματα απο τους αμερικανούς γι αυτές τους τις υπηρεσίες, είτε στο κυπριακό είτε ακόμη και στο διαμοιρασμό των λαφύρων του πολέμου. Ηδη αυτό ομολογείται ανοιχτά απο κάποιους όπως ο Ιωσήφ Ιωσήφ του Φιλελεύθερου σε αρθρο για τις οικονομικές συνέπειες του πολέμου: «...Πιστεύουμε ότι σ' αυτό το χορό των δισεκατομμυρίων μπορεί να μπει και η Κύπρος, αφού διαθέτει το συγκριτικό πλεονέκτημα της κοντινής απόστασης, της ύπαρξης διεθνούς φήμης κατασκευαστικών εταιρειών, της υποδομής για προσφορά προϊόντων και υπηρεσιών και πολλά άλλα.»

Δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για την συμμετοχή της Κυπριακής Δημοκρατίας σε αυτό τον πόλεμο. Είναι μια συμμετοχή που κάνει την κυβέρνηση συνένοχη στα βρώμικα εγκλήματα των αμερικανών στο Ιράκ. Το αθώο αίμα των παιδιών του Ιράκ βαραίνει και τα χέρια του Τάσσου Παπαδόπουλου, της κυβέρνησης του, των κομμάτων που δικαιολογούν αυτή τη συμμετοχή όσο και των προκάτοχων τους Κληρίδη, Κασουλίδη και σία.

Η αριστερά

Η αριστερά που δεν χάνει ευκαιρία να εξαπολύει αναθέματα ενάντια στους αμερικανούς και τον βρώμικο πόλεμο τους στο Ιράκ έχει ξεχάσει τελείως τις διευκολύνσεις. Πρίν παρθεί η απόφαση για την παραχώρηση των διευκολύνσεων δήλωνε αντίθετη σε μια τέτοια προοπτική. Απο την ημέρα όμως που το Υπουργικό Συμβούλιο αποφάσησε την παραχώρηση των διευκολύνσεων, τηρεί σιγή ιχθύος.

Οχι μόνο ξέχασε τα όσα έλεγε όταν ήταν αντιπολίτευση άλλα προσπάθησε να φιμώσει κιόλας, με απειλές, προτροπές και τραμπουκισμούς όσους σήμερα μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα επιμένουν να καταγγέλουν τις διευκολύνσεις και τη συμμετοχή της Κυπριακής Δημοκρατίας σε αυτό το βαρβαρο έγκλημα, όπως η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο.

Ακόμη και το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου έχει σιωπήσει όσον αφορά το θέμα των διευκολύνσεων παρά το ότι είχε διακυρηγμένη θέση «ενάντια στην παραχώρηση άμεσων ή έμεσων διευκολύνσεων στα αμερικανικά στρατεύματα». Συνεχίζει να σιωπά ακόμη και μετά την εκδήλωση της αντίθεσης σε αυτή τη σιωπή μιας σειράς οργανώσεων που συμμετέχουν στο Φόρουμ όπως η Εργατική Δημοκρατία, το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών, η Κίνηση Στήριξης Αλλοδαπών, η ΔΕΟΚ, και άλλοι.

Η αξία των ιδεών και της πολιτικής του κάθε κόμματος της κάθε οργάνωσης δοκιμάζεται στη πράξη και όχι στα λόγια. Σε τέτοιες ιστορικές στιγμές είναι που κρίνεται ο καθένας για τη στάση του και την ειλικρίνεια των διακηρύξεων του. Σε αυτό το τέστ το ΑΚΕΛ απέτυχε παταγωδώς.

Αυτή η στάση του προκαλεί σύγχιση και απογοήτευση μέσα στο αντιπολεμικό κίνημα και είναι ένας απο τους βασικούς λόγους που το κίνημα δεν μπόρεσε να πάρει τις διαστάσεις και τη δυναμική που όλοι θα θέλαμε.

Παρ' όλα αυτά η οργή του κόσμου εκφράζεται καθημερινά με κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις και άλλες αντιπολεμικές εκδηλώσεις. Οι ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος που στήριξαν τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις των τελευταίων μηνών, που ένοιωσαν την δύναμη και την αυτοπεποίθηση ενός παγκόσμιου κινήματος που παίρνει πρωτοφανείς διαστάσεις δεν θα πρέπει να αφήσουν την σύγχιση και την ηττοπάθεια της επίσημης αριστεράς να τους κυριαρχήσει.

Θα πρέπει να συνεχίσουμε και να εντίνουμε τις κινητοποιήσεις μας για να σταματήσει αμέσως αυτός ο βρώμικος πόλεμος, για να αποχωρήσουν αμέσως τα αμερικανοβρετανικά στρατεύματα απο το Ιράκ για να σταματήσει κάθε συμμετοχή, άμεση ή έμμεση της Κύπρου σε αυτό το βρώμικο πόλεμο.

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Οι αμερικάνικες αξίες σύμφωνα με το Πεντάγωνο

Το Αλ-Τζαζίρα το ξέρουμε πια όλοι. Είναι το αραβικό κανάλι -με έδρα το Κατάρ- που μεταδίδει τις ειδήσεις από τον πόλεμο στο Ιράκ και μάλιστα τις ειδήσεις που απαγορεύεται να μεταδώσουν οι «ενσωματωμένοι» στις στρατιωτικές μονάδες δημοσιογράφοι καναλιών όπως το CNN ή το Sky News. Αλλά αυτή η στάση δεν συνάδει με μια από τις αμερικάνικες «αξίες» της ελευθερίας του λόγου.

Το κανάλι έφτιαξε μια σελίδα στα αγγλικά στο ίντερνετ, την http://english.aljazeera.net Την πρώτη μέρα της λειτουργίας της, 24 Μάρτη, δέχθηκε επίθεση από χάκερ! Και το κανάλι καταγγέλει ότι το Yahoo και η AOL αρνούνται να δημοσιεύσουν διαφημίσεις του στο δίκτυο. Όμως τα γεράκια του Πενταγώνου είχανε κάνει και πιο προχωρημένους σχεδιασμούς. Στις 7 Απρίλη το κτίριο του Αλ-Τζαζίρα στη Βαγδάτη χτυπήθηκε από αμερικανικό πύραυλο με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ο ανταποκριτής του, Ταρίκ Αγιούμπ, και να τραυματιστεί ένας εικονολήπτης. Λίγο αργότερα, την ίδια μέρα, έγινε μια δεύτερη φονική επίθεση από άρμα στο ξενοδοχείο «Παλαιστίνη» όπου στεγάζονται όλοι οι δημοσιογράφοι των ξένων πρακτορείων, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας κάμεραμαν και να τραυματιστούν διάφοροι... Το Στέιτ Ντιπάτμεντ δήλωσε πως επρόκειτο για «τραγικό λάθος».

Ελληνική και Ελληνοκυπριακή συμμετοχή στην... ”ανοικοδόμηση”

Αηδία σε όλο το κόσμο προκάλεσε η είδηση ότι μεγάλες αμερικάνικες πολυεθνικές έχουν ήδη μοιράσει μεταξύ τους την πίτα της λεγόμενης «ανοικοδόμησης» του Ιράκ μετά από τη λήξη του πολέμου. Πρόκειται για ένα «γλέντι» των δισεκατομμυρίων δολαρίων. Ομως, αυτά τα σχέδια έχουν ανοίξει την όρεξη στους έλληνες και στους «δικούς μας» καπιταλιστές.

Ο πρόεδρος του Αραβο-Ελληνικού Επιμελητηρίου, θυμίζει σε μια συνέντευξή του στο Βήμα (23/3/03), την μεγάλη και έντονη παρουσία κατασκευαστικών εταιριών στη Μ. Ανατολή τις δεκαετίες του ’70 και του ’80 για να πει:

«Το προηγούμενο αυτό αν συνδυαστεί με την εξέλιξη που είχαν από τότε πολλές ελληνικές επιχειρήσεις... οδηγεί στο συμπέρασμα ότι σε σχετικά μικρό χρονικό διάστημα μετά τη λήξη του πολέμου, ελληνικές επιχειρήσεις με τον αναγνωρισμένο δυναμισμό που διαθέτουν, θα μπορέσουν να συμβάλλουν στην ανοικοδόμηση του Ιράκ». Και κάνοντας και μερικούς «φιλοσοφικούς» στοχασμούς ο κ. πρόεδρος μιλάει για την ανάγκη να επικρατούν **«ρεαλισμός και μια θεώρηση των πραγμάτων αποστασιοποιημένη δυστυχώς από τις ανθρώπινες αγωνίες»**.

Σε παρόμοιο μοτίβο κινείται και ο οικονομολόγος Ιωσήφ Π. Ιωσήφ στο «Φιλελεύθερο» (30/3/03) όπου αναλύει με ποιό τρόπο μπορούν να ξεπεραστούν οι αρνητικές επιπτώσεις στην οικονομία λόγω του πολέμου στο Ιράκ. Ένας από αυτούς είναι και ο καταρτισμός «σχεδίων και η εμπλοκή της Κύπρου στα σενάρια ανοικοδόμησης του Ιράκ». «...Πιστεύουμε ότι σ’ αυτό το χορό των δισεκατομμυρίων μπορεί να μπει και η Κύπρος, αφού διαθέτει το συγκριτικό πλεονέκτημα της κοντινής απόστασης, της ύπαρξης διεθνούς φήμης κατασκευαστικών εταιρειών, της υποδομής για προσφορά προϊόντων και υπηρεσιών και πολλά άλλα.»

«Ανθρώπινες αγωνίες» είναι οι εκατόμβες των νεκρών και των σακατεμένων. «Ρεαλισμός», τα κέρδη των εταιριών.

Η αλληλεγγύη των μικρών και των μεγάλων

Στις 14 Μαρτίου οι ελληνοκυπριακές Συνδικαλιστικές οργανώσεις, ακολουθώντας την απόφαση της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων, κάλεσαν τους εργαζόμενους σε στάση εργασίας μεταξύ 11.15 π.μ — 11.30 π.μ, για να δηλώσουν την αντίθεσή τους στον πόλεμο στο Ιρακ. Μάταια όλη μέρα αρκετοί εργαζόμενοι στην ΑΗΚ γύρευαν τους συντεχνιακούς για ενημέρωση. Ήταν εξαφανισμένοι. Έτσι την στάση εργασίας την πραγματοποίησαν εθελοντικά όσοι ήθελαν, αλλά η πλειοψηφία των εργαζομένων ούτε καν πληροφορήθηκε για τη στάση αυτή.

Κατά τις 12.00 το μεσημέρι, στάληκε σε όλα τα τμήματα με φάξ μια ανακοίνωση από το τμήμα Δημοσίων Σχέσεων της ΑΗΚ!(και όχι από τις συντεχνίες) , που μας ενημέρωνε για τη στάση εργασίας των 11.15-11.30. Η ανακοίνωση αυτή έχει ημερομηνία 12 Μαρτίου και μας στάληκε στις 14/3 μετά την λήξη της στάσης. Μετά τις 12.00 επικοινώνησε μαζί μας και ο συντεχνιακός μας για να μας υπενθυμίσει ότι η ΠΕΟ οργανώνει τσάι για την μέρα της γυναίκας στις 16/3 στο Χιλτον.

Ακόμα και τώρα που το Ιράκ ισοπεδώθηκε, οι συντεχνίες συνεχίζουν να αντιμετωπίζουν με υποκρισία το θέμα αυτό, παρόλο που αρκετοί εργαζόμενοι έχουν ζητήσει από τις συντεχνίες τους να κινητοποιηθούν εναντίον του πολέμου.

Ενώ οι Ευρωπαϊκές χώρες συγκλονίζονται από απεργίες και διαδηλώσεις, οι ελληνοκυπριακές συντεχνίες δεν έχουν κάνει το παραμικρό για να δείξουν αν αντιτίθενται στον πόλεμο αυτό. Γιατί τώρα έτσι τίθεται το θέμα: είτε είσαι υπέρ του πολέμου και δεν κάνεις τίποτε ή είσαι εναντίον και ενισχύεις το αντιπολεμικό κίνημα με μαζικές διαδηλώσεις και απεργίες.

Όμως τα παιδιά του Β’ Δημοτικού Σχολείου στο Τσέρι μας δίδαξαν τι σημαίνει αλληλεγγύη και συμπαράσταση. Με πρωτοβουλία μιας μικρής μαθήτριας 9 χρόνων, μαζεύτηκαν λεφτά και υπογράφτηκε η διακήρυξη της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο. Μικρά παιδιά δηλώνοντας ότι θέλουν να σταματήσει ο πόλεμος πρόσφεραν 20 σεντ και 10 σεντ παραδειγματίζοντας και τους δασκάλους τους με αποτέλεσμα να μαζευτούν 28 λίρες. Μπράβο τους.

Μ.Χ.

Απίστευτη υποκρισία

Την “ευαισθησία” της απέναντι στα θύματα του Ιράκ αποφάσισε να δείξει και η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση. Αποφάσισει να δώσει 25 χιλιάδες λίρες για βοήθεια στον ιρακινό λαό - το μεγαλύτερο ποσό που δοθηκε μέχρι σήμερα σε τέτοιες περιπτώσεις όπως ανακοίνωσε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Ο κύκλος της υποκρισίας δεν έχει όρια.

Η κυβέρνηση από τη μία παρέχει κάθε δυνατή διευκόλυνση στον πόλεμο του Μπους, δίνοντας τη δυνατότητα στα βομβαρδιστικά των ΗΠΑ και της Βρετανίας που σκοτώνουν αμάχους και γκρεμίζουν νοσοκομεία και γειτονίες να περνούν απο τον εναέριο χώρο της Κυπρου, αλλά έχει το θράσος να καπηλεύεται πολιτικά την αλληλεγγύη που νιώθει η πλειοψηφία των εργαζόμενων και της νεολαίας με το λαό του Ιράκ παρέχοντας ανθρωπιστική βοήθεια. Τώρα ψάχνουν να βρούν τρόπους να συνεργαστούν με Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις (ΜΚΟ) για να στείλουν αυτή τη βοήθεια.

Οι ΜΚΟ δεν έχουν κανένα λόγο να συνεργαστούν μαζί τους. Ούτως ή άλλως όπως καταγγέλλουν οι Γιατροί χωρίς Σύνορα η αποτελεσματικότητα αυτού του είδους της βοήθειας είναι πολύ αμφίβολη. Δεν πρέπει να δεχτούν να γίνει η ανθρωπιστική βοήθεια η “κολυμπήθρα του Σιλωάμ” για όλες τις κυβερνήσεις που στηρίζουν τον πόλεμο. Η ίδια η Βρετανική κυβέρνηση δεν δίστασε να ταυτίσει τις πολεμικές επιχειρήσεις και τις σφαγές των κατοίκων της Βασόρας με την υποτιθέμενη ανθρωπιστική βοήθεια. Αντίθετα χρειάζεται να πάρουν ξεκάθαρη θέση ενάντια στον πόλεμο και να ταχθούν με το μέρος του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος, που είναι το μόνο αληθινό τους στήριγμα.

Το δικαίωμα στην απεργία

Μια απο τις πρώτες πράξεις της νέας κυβέρνησης ήταν να αποσύρει το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των απεργιών στις ουσιώδεις υπηρεσίες. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι αυτό ήταν μια θετική ενέργεια που πρέπει να τη χαιρετήσει ο κάθε εργαζόμενος

Τώρα μένει να δούμε άν πραγματι το εννοούν και αν θα υπάρξει και συνέχεια σειρά απο άλλα μέτρα που επέβαλε η προηγούμενη κυβέρνηση και στα οποία η πλειοψηφια της σημερινής κυβέρνησης αντέδρασε έντονα όταν ήταν αντιπολίτευση, όπως την παραχώρηση των αεροδρομίων στους μεγαλοκαρχαρίες εφαρμόζοντας τη μέθοδο του ΒΟΤ, το πετσόκομμα της ΑΤΑ, την παραχώρηση του αντισταθμιστικού επιδόματος στους συνταξιούχους κάθε μήνα και άλλα.

Με αυτά θα κριθεί η αξιοπιστία της κυβέρνησης.Και βέβαια περιμένουμε να δούμε αν θα προσπαθήσει να περιορίσει το δικαίωμα στην απεργία με άλλο τρόπο.Να ξαναφέρει δηλαδή το θέμα της «ρύθμισης» των απεργιών με τη μορφή κάποιας συμφωνίας μεταξύ κράτους, εργοδοτών και συντεχνιών, όπως ο κώδικας βιομηχανικών σχέσεων.

Οταν σβήσει ο καπνός...

Ενα επιχειρημα που ακούγεται συνέχεια από οικονομικούς υπουργούς, στελέχη και αναλυτές είναι ότι το τέλος του πολέμου θα σημάνει και την αρχή της ανάκαμψης της παγκόσμιας οικονομίας. Το μόνο που έχουμε να ανησυχούμε, μας λένε, είναι οι παρενέργειες από μια παράταση των επιχειρήσεων... Εδώ ταιριάζει η παροιμία «παρηγοριά στον άρρωστο...»

Ο Γιούργκεν Σταρκ είναι ο αντιπρόεδρος της Μπούντεσμπανκ, της κεντρικής τράπεζας της Γερμανίας. «Δεν θα πρέπει κανείς να περιμένει ότι η παγκόσμια οικονομία θα ανακάμψει αισθητά και γρήγορα μόλις ο πόλεμος τελειώσει» δήλωσε πριν μερικές μέρες σε μια εφημερίδα «Οταν ο καπνός του πολέμου σβήσει η θεμελιώδης διαρθρωτική αδυναμία θα ξαναφανεί στον ορίζοντα και θα πρέπει να αντιμετωπισθεί σοβαρά» προειδοποίησε.

ΔΙΕΘΝΗ

Η Μέση Ανατολή ξεσηκώνεται

Η περιοχή του κόσμου που οδηγείται στη μεγαλύτερη αναταραχή λόγω αυτού του πολέμου είναι η Μέση Ανατολή. Μια πρόσφατη δημοσκόπηση από ένα αραβοαμερικανικό ίδρυμα έδειξε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των απλών ανθρώπων εκεί είναι ενάντια στις ΗΠΑ. Στις φιλοαμερικανικές χώρες, Αίγυπτο και Ιορδανία, 80% είναι ενάντια στον πόλεμο. Στο Μαρόκο 93%, ενώ στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα 92%. Περίπου 97% του κόσμου σέ έναν από τους βασικούς συμμάχους των ΗΠΑ στην περιοχή, τη Σαουδική Αραβία είναι ενάντια στον πόλεμο. Στην Αίγυπτο, με τον πρόεδρό της Μουμπάρακ να στέκεται αταλάντευτος στο πλευρό των ΗΠΑ, μέχρι και ο σύλλογος των δικαστών πήρε απόφαση στο πλευρό του αντιπολεμικού κινήματος που απαιτεί από την κυβέρνηση να αλλάξει στάση.

Με την έναρξη του πολέμου η οργή του κόσμου βγήκε στους δρόμους. Στην Ιορδανία διαδήλωσαν 50.000, 10.000 στην πρωτεύουσα του Μπαχρέιν, Μάναμα. Στην Αλγερία, αμέσως μόλις έληξε η απαγόρευση των διαδηλώσεων 3.000 ξεχύθηκαν στην πόλη Οράν. Στο Μαρόκο παρά τις επιθέσεις των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας οι φοιτητές και οι μαθητές ξεκίνησαν καταλήψεις, ενώ διαδηλώσεις έγιναν στην Καζαμπλάνκα και στο Ραμπάτ. Και στο Κάιρο, στο κέντρο του Αραβικού κόσμου ξέσπασε ένα πρωτοφανές κίνημα. Παρά την απαγόρευση χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Ταχρίρ και ονόμασαν το κίνημά τους "Ταχρίρ Ιντιφάντα".

Μια νεαρή γυναίκα που συμμετείχε σχολίασε: "Ποτέ δεν είχα καταλάβει τι σημαίνει το παλιό μας σύνθημα 'οι δρόμοι είναι δικοί μας'. Τώρα κατάλαβα. Οι δρόμοι είναι δικοί μας, αλλά δεν έχουμε ακόμη τελειώσει, οι μέρες που έχουμε μπροστά είναι κρίσιμες, μπορούμε να μετατρέψουμε την Ταχρίρ Ιντιφάντα στο δικό μας Σιάτλ και από εκεί να ξεπηδήσει ένα κίνημα που θα τα βάλει με τους ηγέτες μας και τα ξεπεσμένα καθεστώτα τους".

Μέσα σε ένα περιβάλλον άγριας καταστολής, οι ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος σ' αυτές τις χώρες κατάφεραν να οργανώσουν συγκλονιστικές κινητοποιήσεις. Δημοσιεύουμε παρακάτω δύο ανταποκρίσεις από σοσιαλιστές που δραστηριοποιούνται στο Λίβανο και στην Αίγυπτο και ένα άρθρο ενός Αιγύπτιου δημοσιογράφου για την επίδραση που είχε το αντιπολεμικό κίνημα της Ευρώπης και της Αμερικής στον Αραβικό κόσμο.

Αντιπολεμική διαδήλωση στο Κάϊρο αμέσως μετά τις πρώτες βόμβες

Ανταπόκριση από τη Βυρητό

Τις τελευταίες δέκα μέρες έγιναν μαζικές αυθόρμητες διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Περίπου 15.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου την Κυριακή. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία, στην Αίγυπτο, έχουν γίνει συνηθισμένο φαινόμενο. Διαδηλωτές κατέλαβαν την πλατεία Ταχρίρ, την κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας, του Κάιρου. Είναι πολύ κοντά και στη βρετανική και στην ισραηλινή πρεσβεία.

Η κατάσταση οδηγείται σε έκρηξη μέρα με τη μέρα. Τα αραβικά καθεστώτα αντιμετωπίζουν το κίνημα με μεγάλη καταστολή. Οι αρχές, στην Αίγυπτο, έχουν ως τώρα συλλάβει 800 ανθρώπους. Στην Ιορδανία γίνονται ανάλογες τεράστιες διαδηλώσεις κάθε μέρα. Υπάρχει άγρια καταστολή. Πριν λιγες μέρες το καθεστώς εξαπέλυσε ένα προληπτικό χτύπημα εναντίον των ανθρώπων που θεωρεί αντιπολίτευση.

Το Μπαχρέιν κυβερνάται από φιλοαμερικανούς Σουνίτες μουσουλμάνους. Η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι Σιίτες, όπως αυτοί που ζουν στο Νότο του Ιράκ. Οργανώνουν αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Ο κόσμος έχει βγει εκτός ελέγχου. Οι μαθητές των σχολείων οργανώνουν μάχες με την αστυνομία. Κανείς δεν ξέρει τι συμβαίνει μεσα στη Σαουδική Αραβία. Τα πράγματα προχωράνε.

Στο Λίβανο οργανώνουμε μια επιτυχημένη αντιπολεμική εκστρατεία στην οποία συμμετέχουν ανεξάρτητες αριστερές οργανώσεις. Ολα τα βασικά πολιτικά κόμματα περίμεναν ότι το ιρακινό καθεστώς θα κατέρρεε αμέσως. Καταφέραμε να τραβήξουμε κόσμο προς μεγάλες διαδηλώσεις της Αριστεράς. Τώρα προσπαθούν να πάρουν τις διαδηλώσεις απ' τα χέρια μας. Το μεγάλο ερώτημα στη Μέση Ανατολή είναι 'Τι στάση κρατάς για τα Αραβικά καθεστώτα;'. Εμείς λέμε ότι πρέπει να ανατραπούν.

Λόγω αυτής μας της στάσης αντιμετωπίζουμε την καταστολή από μια συμμαχία του κράτους με τα μεγάλα πολιτικά κόμματα. Κανείς δεν περίμενε τέτοια αντίσταση από το Ιράκ. Ο κόσμος λέει: "Αφού οι Ιρακινοί αντιστέκονται, ακόμη και κάτω απ' τον Σαντάμ, γιατί να μην μπορούμε κι εμείς;".

Το κράτος του Λιβάνου βρίσκεται σε πανικό. Οργάνωσαν εισβολές σε αρκετά γκέι-μπαρ. Ενα από τα πιο ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά των διαδηλώσεων στο Λίβανο είναι οι μεγάλες αντιπροσωπείες ομοφυλόφιλων που συμμετέχουν. Εχουν ξεσηκωθεί εναντίον του πολέμου.

Συνήθως η καταστολή ηρεμεί τα πράγματα -αυτή τη φορά όμως όχι. Το κλίμα ζεσταίνεται.

Στη Μέση Ανατολή ο κόσμος δεν πηγαίνει σε διαδηλώσεις εκτός και αν νιώθει ότι μπορεί να επηρεάσει τα πράγματα άμεσα. Αντιμετωπίζουμε ξυλοδαρμούς, πυροβολισμούς, συλλήψεις, βασανιστήρια. Αυτό συνέβη όταν εκατοντάδες χιλιάδες βγήκαν στους δρόμους ενάντια στην ισραηλινή επίθεση κατά των Παλαιστινίων τον περασμένο Απρίλη.

Πριν τον πόλεμο όλοι ντρέπονταν που οι διαδηλώσεις στο Τελ Αβίβ, στο Ισραήλ, ήταν μεγαλύτερες από το Κάιρο. Το αραβικό πεζοδρόμιο δεν είχε κουνηθεί. Τώρα κουνήθηκε. Η οργή είναι απίστευτη. Το σημείο εκκίνησης ήταν τα γεγονότα στο ιρακινό λιμάνι Ουμ Κασρ. Οταν οι Ιρακινοί αντιστάθηκαν στην εισβολή των ΗΠΑ πίεσαν τη σκανδάλη της έκρηξης.

Οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις στην Ευρώπη έχουν σπρώξει τα πράγματα ακόμη περισσότερο. Μετά τις 15 Φλεβάρη, ένας ταξιτζής μου είπε: "Ο κόσμος στη Βρετανία μπορεί να σταματήσει τον Πόλεμο". Τώρα δεν ελπίζουν σ' αυτή τη λύση. Τα πράγματα αλλάζουν πολύ γρήγορα. Η ατμόσφαιρα είναι και ανησυχητική και ενθαρρυντική. Ενας άντρας μπήκε πριν λίγες μέρες σε μια τράπεζα και απείλησε να ανατιναχθεί ενάντια στον πόλεμο. Την ίδια μέρα πήγα σε ένα μανάβικο και όλοι εκεί μέσα έκλαιγαν. Υπάρχει αίσθηση απόγνωσης. Ταυτόχρονα υπάρχει μια τρομακτική επίθεση ενάντια στους 100.000 Κούρδους που ζουν στο Λίβανο. Ψάχνουν να βρουν κάλυψη.

Πριν λίγες μέρες, σαράντα περίπου άνθρωποι εισβάλαμε στην πρεσβεία του Κουβέιτ ενάντια στην υποστήριξη που δίνει στον πόλεμο. Μας δείρανε. Αλλά αυτή είναι η διάθεση - δεν μπορείς να συγκρατήσεις τον κόσμο. Είχαμε πει πριν τρεις, τέσσερις μήνες ότι αν ξεκινήσουν διαδηλώσεις στη Μέση Ανατολή δεν πρόκειται να σταματήσουν. Δεν μπορείς να βγεις στο δρόμο και μετά να πας σπίτι σου. Οταν κινείται ο κόσμος νιώθει ότι είναι κομμάτι της μάχης του δρόμου.

Συμμετείχα σε μια διαδήλωση 50.000 στη Βηρυτό, την ημέρα που ξέσπασε ο πόλεμος. Οι Ισλαμιστές της Χεζμπολάχ μαζί με τη νεολαία του Σοσιαλιστικού Κόμματος ξέκοψαν και βάδισαν προς την Βρετανική πρεσβεία. Οι διοργανωτές προσπάθησαν να τους σταματήσουν αλλά δεν μπόρεσαν. Ακολούθησε άγρια μάχη με την αστυνομία. Στις διαδηλώσεις υπάρχουν πολύ λίγες φωτογραφίες του Σαντάμ Χουσεϊν. Ολα τα συνθήματα είναι για το λαό του Ιράκ.

Υπάρχει μια αναβίωση του Αραβικου εθνικισμού. Και δεν έχει να κάνει με τους Αραβες ηγέτες -είναι διάθεση του δρόμου. Ημουν με μια ομάδα Κομμουνιστών Σιιτών όταν άκουσαν για την αντίσταση στο Ουμ Κασρ. Αρχισαν να χοροπηδάνε μέσα στο δωμάτιο φωνάζοντας: "Οι Σιίτες. Οι Σιίτες. Το ξέραμε ότι θα αντιστέκονταν". Και ήταν άνθρωποι με τους οποίους είχα τσακωθεί για το ότι οι ΗΠΑ δεν πρόκειται να απελευθερώσουν το Ιράκ.

Σιμόν Ασάφ

Κάιρο

Παρά την έντονη καταστολή, δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι συνεχίζουν να βγαίνουν στους δρόμους του Κάιρου, ενώ γίνονται διαδηλώσεις και σε πολλές μικρότερες πόλεις.

Το καθεστώς δεν ξέρει πώς να αντιδράσει στο κίνημα. Ακόμη τρικλίζει από τα γεγονότα της 20ης Μάρτη όταν οι διαδηλωτές κατέλαβαν το κέντρο του Κάιρου. Η πλατεία Ταχρίρ -μια τεράστια έκταση δίπλα στο Νείλο- είχε καταληφθεί για ώρες. Πολλοί από όσους είχαν δει στην τηλεόραση τις διαδηλώσεις στο Λονδίνο υποστήριξαν ότι η Ταχρίρ είχε γίνει το Χάιντ Παρκ του Κάιρου.

Τα συνθήματα που ακούστηκαν στην Ταχρίρ ακούστηκαν σε όλη την Αίγυπτο: "Κάτω οι ΗΠΑ: Δεν θέλουμε να μας κυβερνάει η ΣΙΑ", Κάτω ο Μπους, κάτω ο Μπλερ, κάτω ο Αθνάρ", "Γιατί σιωπούν οι Αραβες ηγέτες;". Ο επικεφαλής του συνδέσμου των Αιγυπτίων δικηγόρων, Σάμεχ Ασούρ, είπε ότι οι αρχές δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο: "Η αστυνομία έχει προφανώς σοκαριστεί".

Από τις 20 Μάρτη έχουν γίνει αμέτρητες συλλήψεις. Σε κάποια στιγμή βρίσκονταν υπό κράτηση 1500 άτομα. Σύμφωνα με τον Ασούρ η επιλογή της καταστολής αντανακλά: "το φόβο της κυβέρνησης για τη δύναμη του κόσμου, όπως και το φόβο της Αμερικής για την ίδια δύναμη". Παρά την καταστολή 50.000 άνθρωποι έκαναν ξανά πορεία λίγες μέρες μετά.

Παλιότεροι αγωνιστές έχουν εντυπωσιαστεί από τη μεγάλη συμμετοχή -και από το γεγονός ότι ανάμεσα στους διαδηλωτές υπάρχουν πολλοί εργάτες και φτωχοί άνθρωποι. Υπάρχουν επίσης πολλές περισσότερες γυναίκες από παλιότερες, μικρότερες διαδηλώσεις. Η κυβέρνηση προσπαθεί να ελέγξει τις εξελίξεις επιτρέποντας συγκεκριμένες διαδηλώσεις σαν κι αυτές που οργανώνει η Μουσουλμανική Αδελφότητα, η οποία έχει υποσχεθεί να επιτρέπει συνθήματα ενάντια στις ΗΠΑ και τη Βρετανία αλλά όχι ενάντια στο καθεστώς του Μουμπάρακ.

Αλλά κάθε μέρα, ο κόσμος γίνεται όλο και πιο θυμωμένος, όλο και πιο πικραμένος για την εισβολή στο Ιράκ. Ενώ ταυτόχρονα έχει πάρει μια γεύση της ελευθερίας στους δρόμους. Πιστεύουμε ότι αυτό το κίνημα είναι μόνο στην αρχή.

Μοχάμεντ Αχμέτ

Πλατεία Ταχίρ και Χάιντ Πάρκ μαζί

Ο Ρόμπερτ Φισκ, γράφοντας στην εφημερίδα Ιντιπέντεντ το είπε ξεκάθαρα: "Ενα εκατομμύριο διαδηλώνουν στο Λονδίνο, ενώ οι Αραβες, αντιμέτωποι με την καταστροφή, κρύβονται σαν τα ποντίκια". Ακόμη και πριν παρουσιαστεί μεταφρασμένο σε μια από τις εφημερίδες της αντιπολίτευσης, το άρθρο του Φισκ επιλέχτηκε με μαζοχιστική απόλαυση και πήγε παντού μέσω e-mail. Ηταν προφανώς φόρος τιμής στον τεράστιο αντίκτυπο που είχε η 15η Φλεβάρη στη συνείδηση του κόσμου στην Αίγυπτο και στον υπόλοιπο Αραβικό κόσμο. Οχι μόνο δεν υπήρχε η φαινομενική σύγκρουση ανάμεσα σε Αραβες και μουσουλμάνους από τη μια μεριά και μια μονολιθική Δύση από την άλλη. Αλλά ήταν Δυτικοί χριστιανοί και άθεοι που υπεράσπιζαν μια αραβική υπόθεση καλύτερα και από ότι θα έλπιζαν να κάνουν οι ίδιοι οι Αραβες.

Την πρώτη μέρα του πολέμου, χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Ταχρίρ, στο Κάιρο. "Είναι σαν το Χάιντ Παρκ, στο Λονδίνο", ήταν η συχνότερη φράση που άκουγες. Οποια κι αν είναι η πορεία του πολέμου τις επόμενες μέρες και εβδομάδες, οι αραβικές μάζες έχουν δύο πράγματα δεδομένα: Δεν είναι ποντίκια και δεν είναι μόνοι.

Χάνι Σουκράλα
Δημοσιογράφος της
βδομαδιάτικης εφημερίδας Αλ-Αχράμ.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟΝ ΠΟ

Μπους χασάπη έξω απ' τη

Προελαύνουν επι πτωμάτων

Κανένας Ιρακινός, όσο και να μισεί τον Σαντάμ Χουσεΐν δεν θέλει να βρεθεί κάτω από μια κυβέρνηση όλων αυτών των γερακιών. Οι αμερικανικές δυνάμεις έχουν μπει στη Βαγδάτη, όμως οι Ιρακινοί δεν θα επιτρέψουν αμαχητί να μετατραπεί η χώρα τους σε αποικία με μια κυβέρνηση που υποτίθεται ακολουθεί το μοντέλο της μεταπολεμικής Ιαπωνίας αλλά περισσότερο θυμίζει την αποικιακή Ινδία κάτω από τους Βρετανούς. Γι' αυτό και η αντίσταση κάθε άλλο παρά τελειώνει.

Για να τελειώνουν με αυτή την αντίσταση οι εισβολείς καταφεύγουν στην πιο απροκάλυπτη βία, τους ανελέητους βομβαρδισμούς, στο χτύπημα αμάχων ακόμη και δημοσιογράφων και στις μαζικές συλλήψεις πολιτών.

Το χτύπημα στο φορτηγάκι Τογιότα που ξεκλήρισε μια ολόκληρη οικογένεια ήταν δείγμα της τυφλής επιθετικότητας και του πανικού που έχει καταλάβει τους αμερικανούς και βρετανούς στρατιώτες. Δώδεκα άνθρωποι,ανάμεσά τους πέντε παιδιά κάτω των 5 ετών δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ στην προσπάθειά τους να φύγουν από την πολιορκούμενη Νατζάφ. "Μόλις σκοτώσατε μια οικογένεια επειδή δεν ρίξατε εγκαίρως προειδοποιητική βολή", ήταν το σχόλιο του επικεφαλής μετά το έγκλημα. Λίγες μέρες αργότερα οι αμερικανικές δυνάμεις βομβάρδισαν μαιευτήριο.

Ο Μαρκ Φραντσέτι, δημοσιογράφος των Σάντεϊ Τάιμς μετέφερε την φρικιαστική συμπεριφορά απέναντι στους αμάχους που επικρατεί συνολικά στις τάξεις των "συμμαχικών" δυνάμεων. Αναφέρει τον δεκανέα Ράιαν Ντίπρ που συμμετείχε στην επίθεση στο Τογιότα να λέει: «Οι Ιρακινοί είναι αρρωστοι άνθρωποι και εμείς είμαστε η χημειοθεραπεία. Αρχίζω να μισώ αυτή τη χώρα. Περίμενε μέχρι να πέσει στα χέρια μου ένας μαλάκας Ιρακινός. Μάλλον δεν θα μείνει στα χέρια μου. Απλά θα τον σκοτώσω». Και ήταν μόνο ένα από πολλά ανάλογα περιστατικά. Εξω από τις πόλεις που βρίσκονται αποκομμένες, χωρίς τρόφιμα, φάρμακα, ηλεκτρικό και νερό, οικογένειες προσπαθούν να ξεφύγουν και οι πολιορκητές ρίχνουν στο ψαχνό "ό,τι έχει ρόδες", όπως μεταφέρουν οι πολεμικοί ανταποκριτές. Οι μαζικές συλλήψεις πολιτών με μέθοδο που θυμίζει Γκουαντανάμο -κουκούλα, χειροπέδες πισθάγκωνα, ανωνυμία- εντάσσονται στην ίδια στρατηγική τρομοκράτησης των ανθρώπων που οργανώνουν την αντίσταση.

Η βιασύνη και ο πανικός συνεχίζουν να γυρνάνε μπούμπεραγκ. Βομβαρδισμός αμερικανικών στρατευμάτων από αμερικανικό αεροπλάνο την Κυριακή 6 Απρίλη και λίγες ώρες πριν βομβαρδισμός Κούρδων στο Βόρειο Ιράκ. Ανάμεσα στους τραυματίες και ο αδελφός ενός από τους δύο βασικούς ηγέτες των κουρδοκρατούμενων περιοχών, του Μασούντ Μπαρζανί.

Η είσοδος στη Βαγδάτη γίνεται ενώ παραμένουν ανοικτά μια σειρά μέτωπα σε όλη τη χώρα. Οσο και να θέλουν αυτό δεν θα είναι και το τέλος του πολέμου Ξεκινάει μια περίοδος αντίστασης που δεν θα λήξει με την κατοχή και την εγκαθίδρυση μιας κυβέρνησης αποικιοκρατών αλλά ίσως μόλις τότε θα ξεκινήσει. Η Βαγδάτη των 5,5 εκατομμυρίων που δεν τρομοκρατείται απο τα τεθωρακισμένα των αμερικάνων και συνεχίζει να φωνάζει, Γιανκις γκοου χοουμ θα συνεχίσει να αγωνίζεται και ενάντια στην κατοχή παρά τις παραπλανητικές εικόνες που προβάλλουν τα ελεγχόμενα κανάλια. Το αντιπολεμικό κίνημα θα είναι δίπλα τους, όπως βρέθηκε στο πλάι των Παλαιστίνιων και της αντίστασής τους. Μπορούμε μαζί να κάνουμε το κόστος παραμονής των αποικιοκρατών στο Ιράκ, αφάνταστα μεγαλύτερο από τα ωφέλη που ελπίζουν να κερδίσουν.

Κατοχική κυβέρνηση αμερικανών στρατηγών και πολυεθνικών

«Είναι ένας πόλεμος για την ελευθερία και τη δημοκρατία στο Ιράκ», ισχυρίζονται οι πολεμοκάπηλοι. Αλλά στην προσφορά των ΗΠΑ για τα μεταπολεμικά σχέδια δεν συμπεριλαμβάνεται ούτε ελευθερία, ούτε δημοκρατία, ούτε απελευθέρωση. Ακόμη και πριν τον πόλεμο ο Μπους και οι δεξιοί φανατικοί που βρίσκονται γύρω του σχεδίαζαν να χαρίσουν τα συμβόλαια της ανοικοδόμησης σε αμερικανικές εταιρίες και να επιβάλουν αμερικανούς ηγέτες στο Ιράκ.

Θέλουν να επιβεβαιώσουν ότι οι ΗΠΑ ελέγχουν το Ιράκ. Η συμμορία του Μπους έχει ξεκαθαρίσει ότι αμερικανικές εταιρίες και πρόσωπα γύρω από αυτές θα κυριαρχήσουν στο μεταπολεμικό Ιράκ. Κράτη που αντιτάχθηκαν στον πόλεμο όπως η Γαλλία και η Γερμανία δεν θα βάλουν το χέρι τους σε κανένα από τα συμβόλαια-φιλέτα. Ακόμη και ο Υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Κόλιν Πάουελ, που για πολλούς είναι ο "μετριοπαθής", λέει: "Η συμμαχία πρέπει να έχει ηγετικό ρόλο" στη διακυβέρνηση του Ιράκ. Αυτό σημαίνει κατοχή.

Οι ΗΠΑ σκοπεύουν να επιβάλουν κάποιους ηγέτες στη χώρα για μια "μεταβατική περίοδο". Είναι όλοι τους φανατικοί υποστηρικτές της χρήσης στρατιωτικής βίας για την εξάπλωση της αμερικανικής ισχύος σε ολόκληρο τον κόσμο. Πολλοί σχετίζονται με την οργάνωση Σχέδιο για έναν Νέο Αμερικάνικο Αιώνα που περιλαμβάνει τον Υπουργό Αμυνας Ντόναλντ Ράμσφελντ και τον αναπληρωτή Υπουργό Αμυνας Πολ Γούλφοβιτς.

Ηθελαν να επιτεθούν στο Ιράκ εδώ και πάνω από δέκα χρόνια. Τα σχέδια που έχουν αποκαλύπτουν γιατί γίνεται ο πόλεμος -για την αύξηση της αμερικανικής ισχύος και τον έλεγχο του πετρελαίου. Οι νέοι ηγέτες του Ιράκ περιλαμβάνουν τον στρατηγό Τζέι Γκάρνερ. Ο Γκάρνερ είναι πρόεδρος του Ιρακινού Γραφείου για την ανοικοδόμηση και την ανθρωπιστική βοήθεια. Θα γίνει ο νέος ηγεμόνας σε ένα κατεχόμενο Ιράκ. Είναι στενός φίλος του Ντόναλντ Ράμσφελντ. Είναι σε "διαδικασία αποχώρησης" από την εταιρία επικοινωνιών L3 που πρόσφατα κέρδισε ένα συμβόλαιο 1,3 εκατομμυρίων δολαρίων για να παρέχει "λογιστική υποστήριξη" στις ειδικές δυνάμεις των ΗΠΑ.

Ο Γκάρνερ είναι πρόεδρος της εταιρίας SY Technology που κατασκευάζει πυραυλικά συστήματα. Πούλησε πυραύλους Πάτριοτ στο Ισραήλ. Η ομάδα του θα αναλάβει και τα 23 Υπουργεία της κυβέρνησης του Ιράκ. Σχεδιάζουν πώς με τον καλύτερο τρόπο θα ξεφορτωθούν το ιρακινό νόμισμα και θα το αντικαταστήσουν, τουλάχιστο προσωρινά με το αμερικάνικο δολάριο. Ο στραγηγός Τόμι Φρανκς θα συνεχίσει να ελέγχει στρατιωτικά το Ιράκ.

- Τζέιμς Γούλσεϊ: Ο Μπους θέλει να δώσει στον πρώην διοικητή της CIA κεντρικό ρόλο. Ο Γούλσεϊ ήθελε πόλεμο στο Ιράκ πολύ νωρίτερα. Είναι στη συμβουλευτική γραμματεία του φιλοϊσραηλινού Εβραϊκού Ινστιτούτου για Ζητήματα Εθνικής Ασφάλειας. Σκοπός του ινστιτούτου αυτού είναι να υποστηρίξει "το σημαντικό ρόλο που το Ισραήλ μπορεί και παίζει στην ενίσχυση των δημοκρατικών συμφερόντων στη Μέση Ανατολή".

«Ζήλος»

Ο Γκάρνερ είχε συμμετάσχει σε ένα δεκαήμερο ταξίδι του Ινστιτούτου στο Ισραήλ το 2000. Υπέγραψε μια δήλωση που εγκωμίαζε την "αξιοπρόσεκτο ζήλο" του Ισραήλ στην καταστολή του Παλαιστινιακού λαού. Ο Γούλσεϊ περιέγραψε τον πόλεμο στο Ιράκ σαν την έναρξη του "Τέταρτου Παγκόσμιου Πόλεμου" την περασμένη εβδομάδα. "Σίγουρα θα κρατήσει περίσσότερο από όσο κράτησαν ο Πρώτος και ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος για μας. Καθώς βαδίζουμε προς μια νέα Μέση Ανατολή θα προκαλέσουμε εκνευρισμό σε πολύ κόσμο. Η απάντησή μας πρέπει να είναι 'Ωραία! Σε θέλουμε εκνευρισμένο. Θέλουμε να συνειδητοποιήσεις τώρα, ότι για τέταρτη φορά σε 100 χρόνια αυτή η χώρα μαζί με τους συμμάχους της πολεμάει".

Μάικλ Μομπς: Ο Μομπς θα αναλάβει 11 ιρακινά Υπουργεία. Είναι δικηγόρος του Πεντάγωνου, περισσότερο γνωστός γιατί ήθελε να μπορεί να φυλακίζει επ' άπειρον αμερικανούς πολίτες χωρίς κατηγορίες σαν μέρος του "πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία". Ο Μομπς ήταν διαπραγματευτής σε πωλήσεις όπλων στην κυβέρνηση Ρίγκαν τη δεκαετία του '80. Εγινε γνωστός για τις φιλοπόλεμες βλέψεις του προς τη Σοβιετική Ενωση. Ηταν κοντά στον Ρίτσαρντ Περλ, έναν από τους βασικούς αρχιτέκτονες αυτού του πολέμου.

Ζαλμάι Χαλιλζάντ: Είναι "κυβερνήτης εν αναμονή" της δοτής κυβέρνησης και προέρχεται από την ιρακινή αντιπολίτευση. Είναι ιδρυτικό μέλος του Σχεδίου για τον Νέο Αμερικάνικο Αιώνα. Ο Χαλιλζάντ είναι πρώην σύμβουλος της αμερικανικής πετρελαϊκής εταιρίας Γιουνοκάλ. Ο Μπους τον διόρισε στην δοτή κυβέρνηση του Αφγανιστάν μετά την αμερικανική επιθεση το 2001.

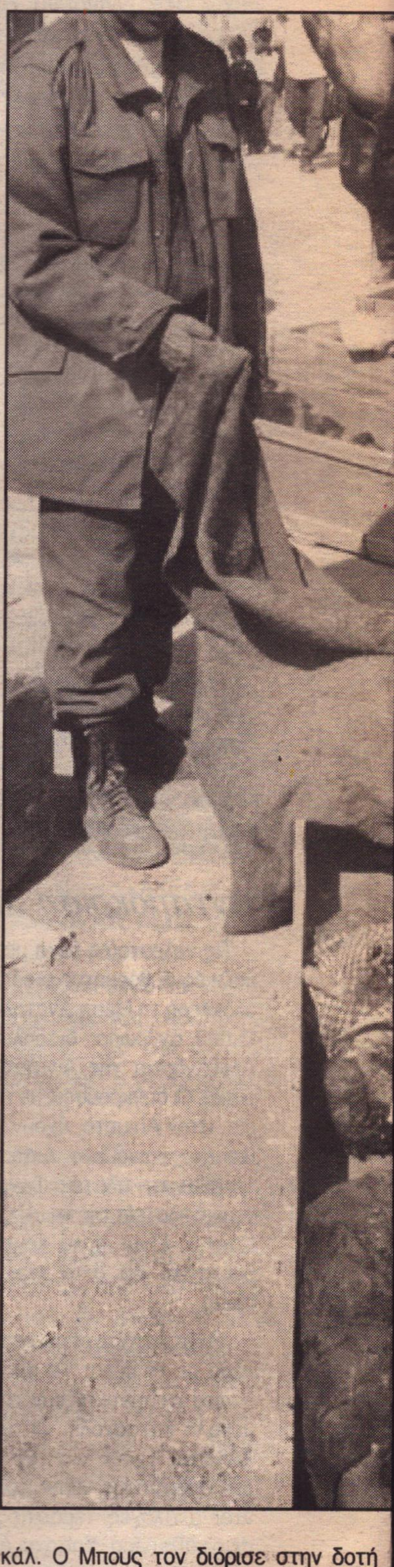

Η Μπάρμπαρα Μπόνταϊν σκοπεύει να γίνει αντιβασίλισσα της Βαγδάτης. Είναι πρώην πρέσβυς των ΗΠΑ στην Υεμένη και φανατική αντίπαλος ενός πολιτικά οργανωμένου αραβικού κόσμου. Ο Ράμσφελντ έχει διορίσει τον τρίτο στη σειρά αντικαταστάτη του Ντάγκλας Φέιθ σαν αντιπρόεδρο του Γκάρνερ. Ο Φέιθ, μαζί με τον Ρίτσαρντ Περλ, ήταν αυτοί που πίεσαν το δεξιό κόμμα του Ισραήλ, Λικούντ να προχωρήσει σε "καθαρή διακοπή" της ειρηνευτικής διαδικασίας το 1996. Το Ιράκ θα διασπαστεί σε τρεις περιοχές -τη Μοσούλη, τη Βαγδάτη και τη Βασόρα. Είναι οι ίδιες επαρχίες που περιέχονταν στην Οθωμανική Αυτοκρατορία όταν είχε για τέσσερις αιώνες υπό τον έλεγχό της αυτό που σήμερα ονομάζουμε Ιράκ.

Οι ΗΠΑ ψάχνουν για δυτικούς πετρελαιάδες που θα επιβλέπουν το ιρακινό πετρέλαιο. Ο αγαπημένος τους είναι ο Φίλιπ Κάρολ, πρώην γενικός διευθυντής

ΟΛΕΜΟ

Βαγδάτη

του αμερικανικου τμήματος της εταιρίας Σελ.

Ο Αχμεντ Τσαλαμπί, ηγέτης του Ιρακινού Εθνικού Κογκρέσσου (ΙΕΚ), θα είναι ο πιο προβεβλημένος Ιρακινός στο μεταπολεμικό σκηνικό. Ο Τσαλαμπί δεν βρίσκεται στο Ιράκ από το 1956 και δεν έχει καμιά υποστήριξη εκεί. Είναι καταδικασμένος ως απατεώνας που δραπέτευσε από την Ιορδανία μέσα σε πορτμπαγκάζ το 1989 όταν μια τράπεζα που του ανήκε χρεοκόπησε. Καταδικάστηκε ερήμην σε 22 χρόνια φυλάκιση.

Οι ΗΠΑ τον υποστηρίζουν τα 11 τελευταία χρόνια. Η CIA, μέσω της εταιρίας Δημοσίων Σχέσεων Ρέντον Γκρουπ δημιούργησε το ΙΕΚ. Του έδωσε 23 εκατομμύρια δολάρια μεταξύ 1992-1995 σε μια αποτυχημένη προσπάθεια να ανατρέψει τον Σαντάμ Χουσεϊν.

Η Ρέντον Γκρουπ παράγει προπαγάνδα για το αμερικανικό κράτος εδώ και δεκαετίες. Οι ΗΠΑ την χρησιμοποίησαν για τις επεμβάσεις που έκαναν στον Παναμά, την Αϊτή, το Ιράκ, το Κόσοβο και την Κολομβία.

Ο Τσαλαμπί είναι μέλος του Σχεδίου για έναν Νέο Αμερικάνικο Αιώνα. Το αμερικάνικο περιοδικό Πρόσπεκτ έγραφε γι' αυτόν πριν ένα χρόνο: "Ο Τσαλαμπί είναι ο άνθρωπος που θα βάλουν μπροστά για την πραγματοποίηση ενός πολύχρονου νεο-συντηρητικού σχεδίου για τον ξανασχεδιασμό του χάρτη της πλούσιας σε πετρέλαιο Μέσης Ανατολής, για να μπουν αμερικανικά στρατεύματα -και αμερικανικές πετρελαϊκές εταιρίες- και να αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο στα πετρελαϊκά αποθέματα του Κόλπου και για να χρησιμοποιηθεί ο Κόλπος ως εφαλτήριο για τη στήριξη της στρατηγικής πλανητικής ηγεμονίας των ΗΠΑ."

Ο Τσαλαμπί και οι αμερικανοί υποστηρικτές του έχουν μιλήσει για τη διάλυση της Σαουδικής Αραβίας, το άρπαγμα του πετρελαίου της και την καταστροφή του ΟΠΕΚ, της συμμαχίας των πετρελαιοπαραγωγών χωρών.

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Πότε είμαστε πιο δυνατοί; Απεργοί ή καταναλωτές;

Ολο και πιο συχνά ακούγεται η άποψη ότι αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι μποϋκοτάζ στα αμερικάνικα προϊόντα. Να μην πίνουμε Κόκα-Κόλα, να μην τρώμε στα Μακντόναλντς, να μην αγοράζουμε αμερικάνικα τσιγάρα ή ρούχα για παράδειγμα. Ετσι όχι μόνο θα δείξουμε την απέχθειά μας για ότι συμβολίζουν αυτές οι φίρμες, λέει αυτό το επιχείρημα, αλλά θα πλήξουμε και την "τσέπη" των αμερικάνικων πολυεθνικών. Φαίνεται σαν κάτι πιο αποτελεσματικό από τη συμμετοχή σε μια διαδήλωση, είναι μια "απαραίτητη ατομική θυσία" όπως είπε σε μια συνέντευξή του ο Μίκης Θεοδωράκης.

Υπάρχουν κάποιοι σχολιαστές που ενοχλούνται από αυτά τα καλέσματα. Σε μια πρόσφατη συζήτηση στη ΝΕΤ ο δημοσιογράφος απάντησε σε ένα κάλεσμα για μποϋκοτάζ βάζοντας το ρητορικό ερώτημα "και εσείς τι, στο κομπιούτερ σας δεν έχετε πρόγραμμα της Μάικροσοφτ;" Αυτοί που αντιμετωπίζουν περιφρονητικά όσους μιλάνε για μποϋκοτάζ, ενοχλούνται στην πραγματικότητα από τη διάθεση για αντιπολεμική δράση που δυναμώνει μέρα τη μέρα. Αλλά η μέθοδος του μποϋκοτάζ δεν είναι η κατάλληλη, για πολλούς λόγους.

Προϊόντα

Σαν μέθοδος δεν είναι αποτελεσματική ακόμα και αν υποθέσουμε ότι δεκάδες εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο αρνούνται να αγοράσουν αυτά τα προϊόντα. Πολυεθνικές σαν της Κόκα-Κόλα μπορούν να αντέξουν για μήνες και για χρόνια μειωμένους ρυθμούς πωλήσεων. Εκατομμύρια άνθρωποι στον αραβικό κόσμο αρνούνται να καταναλώσουν τέτοια προϊόντα από το ξέσπασμα της παλαιστινιακής Ιντιφάντα. Ομως, το κύριο οικονομικό συμφέρον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μ. Ανατολή δεν το εκπροσωπούν η Κόκα-Κόλα και τα Μακντόναλντς αλλά οι πολυεθνικές του πετρελαίου που απομυζούν τον πλούτο και τον ιδρώτα των λαών της περιοχής.

Το δεύτερο στοιχείο, είναι ότι η καρδιά του αμερικάνικου καπιταλισμού δεν είναι τα καταναλωτικά του σύμβολα. Πίσω από τα Μακντόναλντς είναι η Μακντόνελ Ντάγκλας, η πολεμική βιομηχανία, τεράστιες τράπεζες, βιομηχανικοί κολοσσοί. Χρειάζεται κάτι πιο ισχυρό από το μποϋκοτάζ για να χτυπήσουμε αποτελεσματικά αυτό το πολυπλόκαμο τέρας.

Οι αμερικάνικες πολυεθνικές, επίσης, δεν λειτουργούν σε κενό. Την Κόκα-Κόλα σε κάθε χώρα την κατασκευάζη και τη διανέμει μια ντόπια εταιρία που παράγει ή διανέμει και πολλά άλλα προϊόντα. Στη Κύπρο την προωθεί ο Λανίτης που ελέγχει και δεκάδες αλλες επιχειρήσεις. Τα υπο κυπριακή σημαία πετρελαιοφόρα και εμπορικά πλοία κάνουν μεταφορές για λογαριασμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σε ολόκληρο το κόσμο. Το ελληνικό και κυπριακό εφοπλιστικό κεφάλαιο είναι δεμένο με χίλια ματωμένα νήματα με τις πολυεθνικές του πετρέλαιου και με την ίδια την πολεμική μηχανή που ισοπεδώνει τώρα τις πόλεις του Ιράκ. Οι "δικοί μας" καπιταλιστές είναι συνένοχοι στο έγκλημα και πρέπει να το πληρώσουν. Για να είμαστε συνεπείς σε ένα μποϋκοτάζ δίπλα στη Κόκα-Κόλα θα έπρεπε να μποϋκοτάρουμε και τα υπόλοιπα προϊόντα του Λανίτη και πολλών άλλων επιχειρηματιών που κάνουν μπίζνες με τις πολυεθνικές του πετρέλαιου και τους αμερικανούς. Θα έπρεπε δηλαδή να μποϋκοτάρουμε τις περισσότερες επιχειρήσεις των ελληνοκύπριων καπιταλιστών.

Σαν καταναλωτές, όμως, δεν έχουμε δύναμη. Πριν μερικούς μήνες στην Ελλάδα το Ινστιστούτο Καταναλωτών κάλεσε σε μποϋκοτάζ μιας μέρας σε ένδειξη διαμαρτυρίας για το κύμα ακρίβειας στις τιμές. Οι εταιρίες πήραν το μήνυμα και το πέταξαν στο καλάθι των αχρήστων, η ακρίβεια φουντώνει συνέχεια. Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να απέχουν από την κατανάλωση των περισσότερων προϊόντων που είναι απαραίτητα.

Η δύναμή μας είναι η δυνατότητα με τη συλλογική μας δράση να παραλύσουμε την παραγωγή εκεί όπου παράγεται ο πλούτος και τα κέρδη των καπιταλιστών. Αυτό ισχύει και για την αντιπολεμική δράση. Οι εργαζόμενοι στις μεταφορές, οι λιμενεργάτες, οι ναυτεργάτες, οι εργαζόμενοι στα διυλιστήρια έχουν τη δύναμη να αποδιοργανώσουν τις γραμμές ανεφοδιασμού της πολεμικής μηχανής. Μια νηοπομπή που δεν μπορεί να φτάσει στον Κόλπο επειδή δεν υπάρχουν ναύτες να την επανδρώσουν ή λιμενεργάτες να την εφοδιάσουν είναι πολύ ισχυρότερο πλήγμα για τον Μπους από χιλιάδες απούλητα κουτάκια αναψυκτικών. Σ' αυτή τη προοπτική πρέπει να αφιερώσουμε τις δυνάμεις μας, οργανώνοντας ένα μεγάλο κίνημα κοινωνικής ανυπακοής, με απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις.

Είναι κατανοητό το συναίσθημα της οργής και της απέχθειας απέναντι στις μεγάλες φίρμες που είναι βουτηγμένες στο αίμα. Αλλά αυτό δεν πρέπει να μας εμποδίζει στη δράση μας. Χωρίς το ίντερνετ για παράδειγμα, δηλαδή τα προγράμματα της Μάικροσοφτ, δεν θα μπορούσε να οργανωθεί η παγκόσμια αντιπολεμική διαδήλωση της 15 Φλεβάρη. Οι καπιταλιστές είναι ικανοί να μας πουλήσουν το σκοινί που θα τους κρεμάσουμε, έλεγε πριν πολλά χρόνια ο Λένιν. Το ίδιο ισχύει και για το σήμερα. Αξιοποιούμε ό,τιδήποτε δυναμώνει την αντιπολεμική δράση μας, γιατί παλεύουμε για ένα κόσμο που όλα θα τα ελέγχει δημοκρατικά και συλλογικά η πλειοψηφία που παράγει σήμερα τον πλούτο των πολυεθνικών.

Πρωτοφανές αντιπολεμικό κίνημα

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο πόλεμος στο Ιράκ έχει δημιουργήσει το μεγαλύτερο αντιπολεμικό κίνημα που γνώρισε ποτέ η Ιστορία. Πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος, εκατομμύρια άνθρωποι από σχεδόν κάθε γωνιά του πλανήτη κατέβαιναν στους δρόμους ενάντια στον πόλεμο του Μπους και Μπλερ αλλά και ενάντια στις κυβερνήσεις που τους στήριζαν. Και όταν άρχισε η δολοφονική μηχανή των ιμπεριαλιστών να βομβαρδίζει ανελέητα το Ιράκ το αντιπολεμικό κίνημα κλιμάκωσε τη δράση του με διαδηλώσεις, με απεργίες και άλλες εκδηλώσεις κοινωνικής ανυπακοής.

Απο την εκδήλωση έξω απο τον αμερικάνικο κατασκοπευτικό σταθμό. Δεν ήταν απο τις πιό μαζικές αντιπολεμικές εκδηλώσεις που έγιναν αλλά ήταν ίσως η πιο δυναμική και ζωντανή

Οι κινητοποιήσεις μάλιστα ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακές μέσα στις ΗΠΑ και Βρετανία αλλά και σε χώρες που οι κυβερνήσεις τάχθηκαν με το πλευρό των ιμπεριαλιστών.

Στην Κύπρο η αντιπολεμική δράση μπορεί να μην έφτασε τα μεγέθη και την έκταση που πήρε στις άλλες χώρες όμως το σίγουρο είναι πως, η αντιπολεμική διάθεση του κόσμου ενάντια στον βάρβαρο πόλεμο στο Ιράκ δεν υστέρησε ούτε σε θυμό ούτε και σε μαχητικότητα.

Αντιπολεμική διάθεση

Αυτή η διάθεση φάνηκε μάλιστα πολύ νωρίς στις 15 Φλεβάρη, μια μέρα πριν τις προεδρικές εκλογές, στη βάση της Δεκέλειας με τους 800 διαδηλωτές ανάμεσά τους και τουρκοκύπριοι. Ήταν η πιο μεγάλη αντιπολεμική εκδήλωση που έγινε με πρωτοβουλία της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο η οποία δεν έχει καμιά στήριξη απο τα μεγάλα κόμματα.

Η διάθεση αυτή φάνηκε σε διάφορες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν πριν και μετά το ξέσπασμα του πολέμου με τις αυθόρμητες μαχητικές διαδηλώσεις των μαθητών έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία.

Την Πέμπτη 20 Μάρτη το πρωί, με το που έπεσαν οι πρώτες βόμβες στη Βαγδάτη αντί τη δίωρη στάση που κάλεσε η ΠΣΕΜ οι μαθητές ξεχύθηκαν στους δρόμους και πορεύθηκαν στην αμερικάνικη πρεσβεία. Το απόγευμα στη διαδήλωση που καλέστηκε από τη Συμμαχία και το Κοινωνικό Φόρουμ (ΚΦ), χωρίς ουσιαστικά μεγάλη προετοιμασία, συγκεντρώθηκαν 2.000 έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία που την φρουρούσαν πάνοπλοι αστυνομικοί με πλήρη αντιδιαδηλωτική εξάρτυση. Η αστυνομία προβοκατόρικα επιτέθηκε ενάντια σε μερικούς διαδηλωτές επειδή έριξαν κόκκινη μπογιά στο οδόστρωμα, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν διαδηλωτές και να γίνουν συλλήψεις. Την επόμενη μέρα το πρωί 21 Μάρτη 1.000 μαθητές αψηφώντας τους κανονισμούς, σε μια αληθινή έκφραση κοινωνικής ανυπακοής, διαδήλωσαν έξω από την αμερικάνικη πρεσβεία. Οι μαθητικές διαδηλώσεις έγιναν σ' όλες τις πόλεις. Στη Λεμεσό γύρω στους 700 μαθητές απέκλεισαν για δύο ώρες το λιμάνι απ' όπου η βρετανική αρμάδα φόρτωνε προμήθειες σε τρόφιμα.

Το Σάββατο 22 Μάρτη, το πρώτο Σάββατο μετά που ξέσπασε ο πόλεμος, γύρω στα 300 άτομα συγκεντρώθηκαν στο Λευκόθεο και πορεύθηκαν έξω από τον Αμερικάνικο κατασκοπευτικό Ραδιοσταθμό FBIS στην περιοχή Μακεδονίτισσας. Τη διαδήλωση οργάνωσε η Συμμαχία με τη στήριξη και τυπική παρουσία του Κοινωνικού Φόρουμ. Επικεφαλής της πορείας ήταν ένα ημιφορτηγό με Παλαιστίνιους και Πακιστανούς που χτυπούσαν τα «τύμπανα της ειρήνης», βαρέλια που έγραφαν στα Αγγλικά «Όχι Αίμα για το Πετρέλαιο».

Στις 24 του Μάρτη το βράδυ γύρω στα 100 άτομα ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα των μαθητών της Συμμαχίας που έκαναν προς τα Μαθητικά Συμβούλια τους συμμαθητές τους και κάθε ακτιβιστή σε ολονυχτια εκδήλωση έξω από την πρεσβεία των ΗΠΑ. Η εκδήλωση είχε το χαρακτήρα καταδίκης του ολοκαυτώματος στο Ιράκ αλλά απαίτησε από την κυβέρνηση να ανακαλέσει τις διευκολύνσεις που παραχώρησε στους ιμπεριαλιστές.

Την Κυριακή 30 Μάρτη το Κοινωνικό Φόρουμ στη διαδήλωση που κάλεσε στη βάση Ακρωτηρίου, και που στήριξε η Συμμαχία, συγκεντρώθηκαν γύρω στα 3.500 άτομα. Η διάθεση του κόσμου να εκφράσει την αγανάκτησή του και να καταδικάσει το έγκλημα των αμερικναοβρετανικών δυνάμεων ήταν έντονη, ιδιαίτερα μπροστά στη θέα των βρετανών στρατιωτών που «φρουρούσαν» με το δάκτυλο στη σκανδάλη, μεταφέροντας εικόνες από το μακελειό στο Ιράκ που είδαμε όλοι στις τηλεοράσεις. Τα συνθήματα που φωνάχτηκαν από το μπλοκ της Συμμαχίας ενάντια στις διευκολύνσεις που παραχώρησε η κυβέρνηση όπως «Ντροπή θα γράψει η ιστορία, γι αυτούς που διευκολύνουν του Μπούς την εκστρατία» βρήκαν μεγάλη απήχηση σε αρκετό κόσμο που ήταν γύρω και επικροτούσε.

Συνδικάτα και αριστερά

Αντιπολεμικές εκδηλώσεις έγιναν σε όλες τις πόλεις και πάρθηκαν πρωτοβουλίες που έδειχναν έμπνευση σαν αποτέλεσμα ακριβώς της αντιπολεμικής διάθεσης που υπάρχει μέσα στον κόσμο. Όπως για παράδειγμα το αντιπολεμικό διήμερο στις 28-29 Μάρτη που οργάνωσαν μαζί εκπαιδευτικοί και μαθητές στο Ενιαίο Λύκειο Πολεμιδιών ή βιντεοπροβολές αντιπολεμικών ντοκιμαντέρ σε χωριά και συλλόγους, ακόμα και οι διαδηλώσεις μαθητών του δημοτικού.

Παρόλα αυτά όμως είναι γεγονός πως αυτή η αντιπολεμική διάθεση σε καμιά περίπτωση δεν μπόρεσε να εκφραστεί στα ανάλογα μεγέθη, μιας χώρας όπου υπάρχουν δύο βρετανικές βάσεις, όπου η εμπλοκή του ιμπεριαλισμού τα τελευταία 50 χρόνια υπήρξε τραγική για τους έλληνες και τούρκους κατοίκους και που η δύναμη του εργατικού κινήματος και της αριστεράς είναι μεγάλη.

Οι δύο στάσεις εργασίας που κάλεσαν οι συντεχνίες, μια 15λεπτη και μια ημίωρη, ήταν και η μοναδική αντιπολεμική διαμαρτυρία στους χώρους δουλειάς. Λίγοι ήτανε εκείνοι που κατάλαβαν ότι γινότανε μια διαμαρτυρία για τη φρίκη που σκορπούν οι ιμπεριαλιστές στο Ιράκ. Σε χώρους μεγάλους όπως το Μακάρειο Νοσοκομείο, αρκετοί εργαζόμενοι βγήκαμε στην είσοδο, περιμένοντας μάταια τους έμμισθους να κατέβουν φέροντας πλακάτ ή έστω να πουν δυο λόγια. Η μόνη έκφραση της αντιπολεμικής διαμαρτυρίας ήτανε τα αυτοκόλλητα της Συμμαχίας που έγιναν ανάρπαστα.

Η Συμμαχία από τις 26 Φλεβάρη έκανε έκκληση στις συντεχνίες των Λιμενεργατών, ΟΜΕΠΕΓΕ — ΣΕΚ, ΣΕΜΕΓΔΕΛΙΝ — ΠΕΟ και ΔΕΚΔΟΚΩ — ΔΕΟΚ, να αρνηθούν να εξυπηρετούν στρατιωτικά πλοία ή πλοία που μεταφέρουν στρατιωτικό εξοπλισμό για τον Κόλπο. Δεν υπήρξε όμως καμιά ανταπόκριση.

Εάν οι συντεχνίες καλούσαν 24ωρες ή έστω 4ωρες απεργίες, όπως έγινε στη Ελλάδα και σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες, αυτό θα έδινε την ευκαιρία σε χιλιάδες εργαζόμενους να πάρουν μέρος σε μαζικές διαδηλώσεις και να εκφράσουν τα αντιπολεμικά τους αισθήματα. Τέτοιες μαζικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις θα ήταν η ενίσχυση και στήριξη σε μια ενδεχόμενη άρνηση της κυβέρνησης να παραχωρήσει διευκολύνσεις στους αμερικανούς ιμπεριαλιστές.

Από την άλλη το ΑΚΕΛ συμμετέχοντας στην κυβέρνηση που παραχώρησε κι άλλες διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές υπονομεύει οποιαδήποτε αντιπολεμική ρητορική της ηγεσίας. Το χειρότερο όμως είναι πως η θέση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ σχετικά με τις διευκολύνσεις «ήμασταν υποχρεωμένοι να κάνουμε αυτό τον ελιγμό» στέλλει στον κόσμο του το μήνυμα της απαισιοδοξίας καθιστώντας το σύνθημα «... με την αριστερά αντίσταση και πάλη» χωρίς περιεχόμενο.

Σαν αποτέλεσμα δυστυχώς το Κοινωνικό Φόρουμ, στο οποίο βασικά κυριαρχούν οι οργανώσεις του ΑΚΕΛ, είδε από την αρχή ανταγωνιστικά τη Συμμαχία και λειτούργησε σεχταριστικά. Σε πολλές περιπτώσεις υπήρξε άρνηση για συνεργασία, για συνδιοργάνωση κοινών αντιπολεμικών εκδηλώσεων. Κι εκεί που υπήρξε τυπικά στήριξη και συνεργασία έγινε λόγω ακριβώς της πίεσης που έμπαινε από τη βάση του κόσμου που ήθελε να γίνουν κινητοποιήσεις μαζικές και ενωτικές. Το τελευταίο παράδειγμα ήτανε η επιμονή του Φόρουμ το κάλεσμα για διαδήλωση στις 12 Απρίλη να το κάνει το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης και όχι να το συνδιοργανώσουν το Φόρουμ και η Συμμαχία.

Το σίγουρο είναι όμως ένα. Ο πόλεμος και το αντιπολεμικό κίνημα στην Κύπρο έχει ενεργοποιήσει κόσμο που τα προηγούμενα χρόνια είχε περάσει στην αδράνεια ενώ ταυτόχρονα έχει βγάλει μια καινούργια φουρνιά νεολαίας και ακτιβιστών που μέσα σε σύντομο διάστημα έχουν περάσει μέσα από μια ταχύρυθμη πολιτικοποίηση. Αυτός ο καινούργιος κόσμος που συναντήσαμε στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις είναι η μαγιά για τους νέους αγώνες που βρίσκονται μπροστά μας.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Να κλείσει ο αμερικάνικος κατασκοπευτικός σταθμός

Πορευτήκαμε στον Αμερικανικό ραδιοσταθμό «..με σημαίες και με ταμπούρλα...» θα έλεγε κανείς. Μια πορεία από κόσμο που δεν μένει αδιάφορος και δεν μπορεί να κρατηθεί στο σπίτι όταν στον κόσμο χωρίζονται οικόπεδα οι πατρίδες, όταν στο όνομα της ελευθερίας σκοτώνονται παιδιά.

Έντονοι οι ρυθμοί από τύμπανα όπως έντονα τα συναισθήματα μας για ειρήνη για αλλαγή πορείας των πολεμοχαρών ηγετών. Βάψαμε τον δρόμο κόκκινο με συνθήματα γιατί μόνο έτσι βάφουμε τους δρόμους εμείς. Μικροί-μεγάλοι γίναμε ένα όπως ένα γίναμε με τα εκατομμύρια κόσμο που διαδηλώνει καθημερινά σ' ολόκληρη τη γη.

Μετά από μια τέτοια πορεία δεν νομίζω να υπάρχει κάποιος που να μην είναι σίγουρος πια ότι ο κόσμος αλλάζει. Θα τον αλλάξουμε

Νάσια Νεοφύτου

Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο

Μια στρατιωτική Ευρωπαϊκή Ενωση ΔΕΝ είναι δύναμη ειρήνης

Η αναβάθμιση του ρόλου της Ευρώπης, εννοώντας την Ε.Ε, προβάλλεται από πολλούς σαν το αντίβαρο στην επιθετική πολιτική των ΗΠΑ. "Θα κάνουμε το παιχνίδι τους;... ή θα ενισχύσουμε την Ευρωπαϊκή Ενωση;" είπε την περασμένη βδομάδα ο Σημίτης μιλώντας στη σύνοδο των ευρωπαϊκών σοσιαλιστικών κομμάτων στην Αθήνα.

Ιταλοί συνδικαλιστές και αντιπολεμικοί ακτιβιστές σταματούν τρένο με πολεμικό υλικό. Το αντιπολεμικό κίνημα έδειξε οτι μια άλλη Ευρώπη είναι εφικτή

Η Γαλλία, η Γερμανία, το Βέλγιο και το Λουξεμβούργο πήραν την πρωτοβουλία για την σύγκληση μιας άτυπης συνόδου κορυφής στις 29 Απρίλη με θέμα την προώθηση της ευρωπαϊκής άμυνας. Και μια μεγάλη συζήτηση έχει ξεκινήσει στις εφημερίδες και τα κανάλια αν κάτι τέτοιο είναι εφικτό και με ποιο τρόπο -κανείς από τους συμμετέχοντες δεν συζητάει αν πρέπει να γίνει.

Καταρχήν μια τέτοια συζήτηση είναι υποκριτική την στιγμή που στο Ιράκ δολοφονούνται κάθε μέρα δεκάδες άμαχοι από τους ανηλεείς βομβαρδισμούς των αμερικάνικων και βρετανικών αεροπλάνων και πυραύλων. Οι ευρωπαίοι ηγέτες συζητάνε στα πολυτελή σαλόνια τους για τα μελλοντικά σχέδιά τους και εύχονται να "τελειώσει όσο γίνεται πιο γρήγορα ο πόλεμος" δηλαδή στην ουσία να τον αποτελειώσει ο Μπους και ο Μπλερ. Αυτό δεν είναι φιλειρηνική στάση, είναι σαν να λένε στον Μπους, αφού τα 'κανες θάλασσα τουλάχιστον τέλειωνε γρήγορα. Και καμιά από τις ευρωπαϊκές "περιστερές" δεν έχει κάνει το παραμικρό για να μπλοκάρει την πολεμική μηχανή των ΗΠΑ.

Οι ανταγωνισμοί ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Ε.Ε. είναι πραγματικοί. Οι ΗΠΑ έχουν την μεγαλύτερη στρατιωτική ισχύ αλλά οικονομικά δεν είναι τόσο δυνατές.

Η στρατηγική που εκφράζει τόσο βάρβαρα η κυβέρνηση του Μπους, είναι η χρήση της στρατιωτικής ισχύος ώστε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός να αποτρέψει "προληπτικά" την εμφάνιση ανταγωνιστών στην παγκόσμια αρένα.

Η προσπάθεια να αποκτήσει η Ε.Ε. τη δικιά της "κοινή άμυνα" δηλαδή το δικό της στρατό είναι μια προσπάθεια εξισορρόπησης της αμερικάνικης κυριαρχίας στον στρατιωτικό τομέα. Ομως αυτή η φιλοδοξία δεν έχει να κάνει σε τίποτα ούτε με την ειρήνη ούτε με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα συμφέροντα των εργαζόμενων τόσο στις χώρες μέλη της Ε.Ε. και του υπόλοιπου κόσμου. Εχει να κάνει με τα συμφέροντα των ευρωπαίων καπιταλιστών Ο Ρομάνο Πρόντι, ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής το είπε με μια κάπως διπλωματική γλώσσα: "Η επιλογή είναι σαφής: θέλουμε να μείνουμε εκτός της διαχείρισης των διεθνών εξελίξεων, ή θέλουμε να διαδραματίσουμε ένα ισότιμο (με τους συμμάχους μας) ρόλο στη διαμόρφωση μια νέας τάξης πραγμάτων;"

Ισότιμος ρόλος σημαίνει ένα πιο αποτελεσματικό παζάρι για τη μοιρασιά σφαιρών επιρροής, αγορών και προσβάσεων σε κάθε γωνιά του πλανήτη όπου συναντιούνται τα συμφέροντα των δυο αυτών κέντρων του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Για παράδειγμα ένα πιο ισότιμο ρόλο στον έλεγχο των πετρελαίων της Μ. Ανατολής, λεία από τα λάφυρα του «ανοίγματος των αγορών» φτωχών χωρών του Τρίτου Κόσμου που επιβάλλουν διεθνείς καπιταλιστικοί οργανισμοί όπως το ΔΝΤ ή ο ΠΟΕ. Τέτοια ισοτιμία βασίζεται στην κοινή εκμετάλλευση, την επιβολή των προγραμμάτων φτώχιας. Το βλέπουμε αυτό στην Αν. Ευρώπη. ΗΠΑ και Ε.Ε. δεν έχουν συγκρουσθεί για την ένταξη μιας σειράς χωρών είτε στο ΝΑΤΟ είτε στην Ευρωπαϊκή Ενωση. Σ' αυτή την περιοχή όπως και σε άλλες οι συνεργασίες πάνε χέρι-χέρι με τους καυγάδες. Ο ίδιος ο «ευρωστρατός» θα χρησιμοποιεί τις υποδομές του ΝΑΤΟ, δηλαδή των ΗΠΑ.

Εξοπλισμοί

Αν κάτι θυμίζει αυτή η σχέση είναι η περίοδος των αρχών του 20ου αιώνα, όταν η οικονομική συνεργασία ανάμεσα στις Μεγάλες Δυνάμεις βάθαινε την ίδια στιγμή που γιγαντώνονταν οι εξοπλισμοί και ο κόσμος τραβούσε για το σφαγείο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου. Γερμανικές τράπεζες και αγγλικές εταιρίες λίγο πριν τον πόλεμο είχαν φτιάξει μια κοινή εταιρία για την εκμετάλλευση των πετρελαίων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Λίγο μετά, η μοιρασιά έγινε με τα όπλα.

Σήμερα δεν έχουμε φτάσει σ' αυτό το σημείο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Αλλά όσοι μιλάνε για την ανάγκη ενίσχυσης της «ευρωπαϊκής άμυνας» για ένα δυνατό ευρωστρατό που θα είναι υπολογίσιμη δύναμη απέναντι στον αμερικάνικο στρατό, δεν είναι περιστέρια είναι γεράκια. Και μια τέτοια πολιτική σημαίνει σκληρές επιθέσεις στους εργαζόμενους σε όλες τις χώρες της Ε.Ε.

Σήμερα ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ είναι 380 δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως, περισσότερα δηλαδή από τις δαπάνες της Γαλλίας, της Γερμανίας, της Ρωσίας και του Καναδά μαζί. Ακόμα και μια σταδιακή αύξηση των στρατιωτικών προϋπολογισμών σημαίνει σκληρές θυσίες.

Το αντιπολεμικό κίνημα δεν έχει να διαλέξει ανάμεσα σε γάλλους και αμερικάνους στρατηγούς. Στο πυρηνοκίνητο αεροπλανοφόρο «Ρούζβελτ» και το «Σαρλ Ντε Γκωλ».

Η διεύρυνση της Ε.Ε

Η Λέσχη των πουλημένων

Δέκα νέες χώρες θα γίνουν και επίσημα μέλη της Ευρωπαϊκής Ενωσης στις 16 Απρίλη, ανάμεσα τους και η Κυπριακή Δημοκρατία. Η απόφαση για το ποιες χώρες θα μπουν και ποιες όχι ήταν προϊόν ενός σκληρού παζαριού που κράτησε χρόνια και ολοκληρώθηκε στην Σύνοδο Κορυφής στην Κοπεγχάγη το Δεκέμβρη που πέρασε. Τότε η κυβέρνηση του Σημίτη μαζί με τον Κληρίδη και ολόκληρη την ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία παρουσίασε σαν μεγάλη εθνική επιτυχία την απόφαση να γίνει μέλος η Κύπρος, ανεξάρτητα από την κατάληξη των διαπραγματεύσεων για το σχέδιο Ανάν. Οι πανηγυρισμοί για την «ευρωπαϊκή προοπτική» για το «κοινό ευρωπαϊκό σπίτι» θα πρέπει σήμερα να ηχούν σαν κακόγουστο αστείο με τα όσα έχουν γίνει τους τελευταίους μήνες.

Στις αρχές του Φλεβάρη δημοσιεύτηκε η περίφημη επιστολή των «8» ηγετών ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που στήριζαν τον Μπους και τα σχέδιά του για πόλεμο στο Ιράκ. Πέντε από αυτές τις κυβερνήσεις είναι μέλη της Ε.Ε. και οι τρεις από τις «υποψήφιες» χώρες, την Πολωνία, την Τσεχία και την Ουγγαρία. Στις δημοσκοπήσεις που γίνονται στις περισσότερες από αυτές τις χώρες, η μεγάλη πλειοψηφία τάσσεται κατά του πολέμου.

Στην Πολωνία για παράδειγμα αυτό το ποσοστό φτάνει το 80%. Αλλά για τις κυβερνήσεις αυτό που έχει σημασία δεν είναι η θέληση της πλειοψηφίας αλλά οι επιθυμίες της άρχουσας τάξης που υπηρετούν. Οι Πολωνοί καπιταλιστές θέλουν την ένταξη στην Ε.Ε. ακόμα και αν αυτό σημαίνει τεράστιες περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες, εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις. Και ταυτόχρονα θέλουν τη συμμαχία με την ισχυρότερη στρατιωτική δύναμη δηλαδή τις ΗΠΑ

Μια σειρά άλλες χώρες που χτυπάνε την πόρτα της Ευρωπαϊκής Ενωσης μπορεί να μην υπέγραψαν την επιστολή των «8» αλλά έχουν ταχθεί σταθερά στο πλευρό των ΗΠΑ. Είναι η «νέα Ευρώπη» και ο «συνασπισμός των προθύμων» όπως τους έχει αποκαλέσει ο Ράμσφελντ και ο Μπους, «συνασπισμός των εξαγορασμένων» όπως τους ονόμασαν δικαιολογημένα πολλοί δημοσιογράφοι και το αντιπολεμικό κίνημα. Ο Σημίτης θα σφίξει και το χέρι αυτών των συνενόχων στο έγκλημα που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στο Ιράκ.

"Δώρο"Σε αυτή τη κατηγορία συγκαταλέγεται και ο Κληρίδης που μαζί με τον Σημίτη πανηγύριζε τον Δεκέμβρη για την εθνική επιτυχία. Το σχέδιο Ανάν με την προοπτική που έδινε να απλώσει η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη για πρώτη φορά μετά από 30 χρόνια τον έλεγχό της σε όλη την έκταση της Κύπρου, ήταν το «δώρο» των ΗΠΑ για να αποσπάσουν την υποστήριξη της κυβέρνησης στα πολεμικά της σχέδια. Και αυτή η στήριξη δόθηκε πλουσιοπάροχα. Μπορεί ο Κληρίδης να μην υπέγραψε το κείμενο των «8» αλλά διέθεσε τον κυπριακό εναέριο χώρο στα αμερικάνικα αεροσκάφη. Και φυσικά οι αγγλικές βάσεις αλλά και το λιμάνι της Λεμεσού δουλεύουν στο φουλ για να εξυπηρετήσουν τις πολεμικές επιχειρήσεις. Η νέα κυβέρνηση της Κύπρου με επικεφαλής τον Τάσσο Παπαδόπουλο και τη συμμετοχή του ΑΚΕΛ εφαρμόζει την ίδια πολιτική του «ρεαλισμού».

Η «διεύρυνση» αυτό που θα φέρει στους εργαζόμενους των υπό ένταξη χωρών είναι ακόμα ένα γύρο νεοφιλελεύθερων επιθέσεων μετά τις «θεραπείες σοκ» που σκόρπισαν τη φτώχια και τη δυστυχία στις χώρες της ανατολικής και κεντρικής Ευρώπης στις αρχές της δεκαετίας του '90. Ούτε πρόκειται να αποτελέσει βήμα για την «εδραίωση της σταθερότητας και της ειρήνης» αντίθετα, όπως έδειξαν οι προηγούμενες μέρες θα αποτελέσουν ένα πεδίο όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων.

Η Αριστερά αντί να καταγγείλει την ένταξη σε αυτό το ιμπεριαλιστικό κλαμπ και τη χρησιμοποίηση της σαν εκβιασμό στην άλλη πλευρά ουσιαστικά χειροκροτεί και συμβάλει όχι μόνο στον εξωραϊσμό αυτού του κλαμπ των καπιταλιστών αλλά κτυπά και τους τουρκοκύπριους.

Η Ευρώπη των «25» δεν θα είναι σε τίποτα καλύτερη από την Ευρώπη των «15». Οι αγώνες των εργατών και της νεολαίας, το αντικαπιταλιστικό και το αντιπολεμικό κίνημα βάζουν τα θεμέλια για να γίνει πραγματικότητα μια άλλη Ευρώπη όπου τις αποφάσεις θα τις παίρνει η εργαζόμενη πλειοψηφία, η σοσιαλιστική Ευρώπη των εργατών. Αυτή είναι η πραγματική προοπτική που θα πρέπει να βάζουν μπροστά τους οι αγωνιστές της αριστεράς και όχι η Ε.Ε. του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Μάικλ Μουρ: "Ακήρυχτος Πόλεμος

Δεν υπήρχε καλύτερη στιγμή για να βραβευθεί η ταινία του αριστερού ακτιβιστή Μάικλ Μουρ που κέρδισε το Όσκαρ καλύτερου ντοκιμαντέρ. Η τελετή της απονομής των Όσκαρ έγινε φέτος στη σκιά της βάρβαρης επίθεσης του Μπους στο Ιράκ. Παραλαμβάνοντας το Όσκαρ ο αμερικανός σκηνοθέτης Μάικλ Μουρ βροντοφώναξε: «Είμαστε εναντίον αυτού του πολέμου, κ. Μπους. Ντροπή σας, κ. Μπους!».

Η ταινία αξίζει την προσοχή όλων των αγωνιστών όχι μόνο γιατί σοκάρει με το ερώτημα που θέτει «Γιατί στις ΗΠΑ σκοτώνονται κάθε χρόνο πάνω από 11.000 άτομα από χρήση όπλων;». Οχι μόνο γιατί δε διστάζει να γελοιοποιήσει πρόσωπα και θεσμούς-στηλοβάτες της αμερικανικής κοινωνίας, από τον Τσάρλτον Ιστον, πρόεδρο του συλλόγου οπλοφόρων, τους εκπροσώπους της οπλοβιομηχανίας Lockheed Martin, δημοσιογράφους και παραστρατιωτικούς, μέχρι τον Κλίντον και τον Μπους. Αλλά κυρίως γιατί αναζητά πολιτικές και όχι ψυχολογικές απαντήσεις στο ερώτημα.

Η ταινία παίρνει σαν αφορμή το τραγικό γεγονός της 20/04/1999, όταν σε ένα επαρχιακό λύκειο του Κολοράντο, δύο μαθητές εκτέλεσαν 13 άτομα και στη συνέχεια αυτοκτόνησαν.

Τα όπλα και πυρομαχικά προέρχονταν από το σούπερ μάρκετ της περιοχής, καθώς η οπλοφορία είναι ευρύτατα διαδεδομένη στις ΗΠΑ. Οι εξηγήσεις που επιχείρησε να πλασάρει ο επίσημος πολιτικός κόσμος ήταν από γελοίες έως ανοικτά ρατσιστικές : «Φταίει το χέβι μέταλ, οι βίαιες ταινίες κ.α.» και η λύση που πρότειναν: περισσότερη καταστολή. Ο Μουρ γελοιοποιεί με καυστικό τρόπο όλες αυτές τις ρητορείες, ενώ ταυτόχρονα αποκαλύπτει τι κρύβεται πίσω από διάφορους δήθεν συλλόγους «φίλων της σκοποβολής» και άλλων παρόμοιων που ουσιαστικά είναι σφηκοφωλιές για κάθε είδους ακροδεξιά καθάρματα, όπως οι δράστες του πολύνεκρου μακελειού της Οκλαχόμα.

Ομως η ταινία δεν επιχειρεί να κάνει σταυροφορία κατά της οπλοκατοχής, αλλά μια κατάδυση στην «κουλτούρα του φόβου» που διακατέχει την αμερικανική κοινωνία, ένα συναίσθημα που καλλιεργούν συστηματικά τα ΜΜΕ και που δύσκολα διαφοροποιείται από τον ανοικτό ρατσισμό.

Στις πιο δυνατές στιγμές της ταινίας είναι ένα σύντομο χρονικό των κατορθωμάτων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού από το Βιετνάμ μέχρι τη Χιλή, από τη Νικαράγουα και τον Παναμά, μέχρι το Ιράν - Ιράκ και τον ίδιο τον Μπιν Λάντεν, με μουσική υπόκρουση ειρωνικά το «What a wonderful world». Πρέπει να είναι η πρώτη φορά -τουλάχιστον σε επίπεδο κινηματογράφου - που το χτύπημα της 11ης Σεπτέμβρη αποδίδεται εμμέσως πλην όμως σαφώς στην κυβέρνηση των ΗΠΑ που όπλισε τους δράστες.

Για τον Μουρ ο ακήρυχτος πόλεμος της Αμερικής είναι με τον ίδιο της τον εαυτό και αυτό είναι το τίμημα για τον Νο1 ιμπεριαλιστή του πλανήτη. Ο φόβος που σπέρνει στις χώρες που εισβάλλει για να ελέγξει στρατιωτικά και πολιτικά αντανακλάται στην ίδια της την κοινωνία και κυριολεκτικά τρελαίνει τους πολίτες της, σε σημείο από το να κλειδαμπαρώνονται στα σπίτια τους μέχρι να βουτάνε μια καραμπίνα και να τη στρέφουν στους γύρω τους. Υπάρχει διέξοδος;

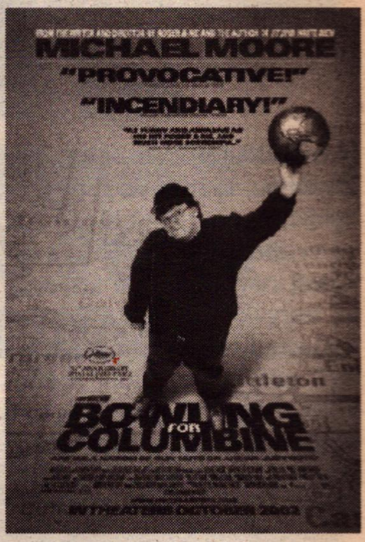

Η ταινία αποφεύγει (και καλά κάνει) τα ηθικοπλαστικά κηρύγματα, αλλά δε χαρίζεται καθόλου στους φταίχτες, τους οποίους κατακεραυνώνει με τόλμη και σαρκασμό ταυτόχρονα.

Δ. Κυρίλλου

ΣΙΝΕ ΣΤΟΥΝΤΙΟ, 25 Απρ — 1 Μάη
τηλ:22358662

ΒΙΒΛΙΟ

ΣΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΣΠΙΤΙ

της Μέγκαν Ντέλαχαντ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ " Ψυχογιός " σελ. 354 τιμή 10 λίρες

Το 1937 ο Ρώσος επαναστάτης Τρότσκι και η σύζυγος του, Ναταλία, έφτασαν στο Κογιοακάν του Μεξικού. Αυτός ήταν και ο τελευταίος τους σταθμός μετά την εξορία τους από τον Στάλιν και μετά την άρνηση όλων των Ευρωπαϊκών κρατών να τους δεχτούν στο έδαφός τους, και να τους παραχωρήσουν πολιτικό άσυλο.

Καταδιωκόμενοι από τους πράκτορες του Στάλιν, έζησαν στο Μεξικό, στο σπίτι των γνωστών αριστερών ζωγράφων Ντιέγκο Ριβέρα και Φρίντα Κάλο, το γνωστό Κάζα Αζούρ, το γαλάζιο σπίτι.

Το βιβλίο αρχικά βασίζεται στη ερωτική σχέση μεταξύ του Τρότσκι και της Κάλο, αλλά δεν περιορίζεται μόνο σε αυτό. Μέσω της αφήγησης διαφόρων προσώπων που γνώριζαν τον Τρότσκι και την Κάλο, παρακολουθούμε μια ιστορική διαδρομή από την δεκαετία του 1880 μέχρι τη δεκαετία του 1950.

Ανάμεσα σε άλλους παρακολουθούμε τον Χόρδι Μαρ, τον γραμματέα του Τρότσκι να αναφέρεται στην περίοδο του ισπανικού εμφυλίου, όταν ο ίδιος αγωνιζόταν μέσα από το POUM εναντίον των φασιστών. Ο Μαρ μιλά ξεκάθαρα και με θυμό για τον ρόλο που έπαιξε ο Στάλιν στο ξεπούλημα του αγώνα τόσων αριστερών και δημοκρατικών στον ισπανικό εμφύλιο εναντίον του Φράγκο.

Στο βιβλίο γίνεται αναφορά και στη ζωή του Στάλιν, αρχίζοντας από τα νιάτα του, όταν πρόδωσε τους συμμαθητές του στο σχολείο, για να αποφύγει ο ίδιος την τιμωρία, αλλά και την μετέπειτα ζωή του σαν δικτάτορας, με όλη την παράνοια, τρομοκρατία και φόβο που έσπερναν τόσο η προσωπική του συμπεριφορά στον κοινωνικό του περίγυρο (η σύζυγος του αυτοκτονεί), όσο και οι πολιτικές του επιλογές και πρακτικές στη τύχη της ρωσικής επανάστασης, της ρωσικής εργατικής τάξης και των διαφόρων κινημάτων σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Βλέπουμε ακόμα τον ποιητή Βλαντιμίρ Μαγιακόσφκι, ο οποίος οδηγείται στην αυτοκτονία, μετά την επιβολή περιορισμών και κριτικής στο έργο και την δημιουργία του από τον Στάλιν.

Επίσης βλέπουμε τη δράση του Τρότσκι κατά τον εμφύλιο, όταν σαν αρχηγός του κόκκινου στρατού ταξίδευε από το ένα σημείο της Ρωσίας στο άλλο, με το γνωστό τρένο του. Βλέπουμε τη συνεργασία του με τον Λένιν, και τη σύγκρουσή του με τον Στάλιν, την εξορία του και την δολοφονία του από τον Σταλινικό πράκτορα Ραμόν Μαρκαντέρ.

Το βιβλίο έχει σαν σκηνικό του τα πιο σημαντικά γεγονότα του 20ου αιώνα, παρόλο που στην πορεία του, δεν καταφέρνει να δώσει καθαρά τον επηρεασμό και την σχέση των ατόμων με τις ιστορικές — πολιτικές συνθήκες μέσα στις οποίες ζουν, και τον τρόπο που διαμορφώνονται από αυτές. Μερικές φορές οι ήρωες παρουσιάζονται σαν απλοί φυλακισμένοι και έρμαια του κοινωνικό-πολιτικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζουν, χωρίς τη δυνατότητα να τις αλλάξουν.

Παρόλα αυτά το βιβλίο παραμένει ένα καθαρά αντισταλινικό βιβλίο και παρουσιάζει το κόστος του Σταλινισμού τόσο στο μέλλον της επανάστασης αλλά και των υπόλοιπων αγώνων και κινημάτων στον κόσμο. Είναι ένα ενδιαφέρον βιβλίο, που αξίζει να διαβαστεί και που θα συμπαθήσουν όσοι έχουν ξεκάθαρο ότι σταλινισμός και σοσιαλισμός δεν είχαν ούτε έχουν καμιά σχέση, και ότι ακριβώς η επικράτηση του σταλινισμού είναι η αιτία για το χάσιμο της ρωσικής επανάστασης και την ήττα τόσων άλλων προοδευτικών αγώνων και κινημάτων παγκόσμια, που η επικράτηση και η νίκη τους θα οδηγούσε στο κτίσιμο ενός κόσμου χωρίς εκμετάλλευση, αθλιότητα, πολέμους, πείνα και φτώχεια.

Μαρία Χριστοφόρου

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

9/4: Ειρηνιστές ή επαναστάτες

16/4: Ε.Ε.-ο ειρηνικός αντίποδας των ΗΠΑ;

23/ 4: Μπορούμε να κτίσουμε μια κοινωνία χωρίς πολέμους;

30/4: Αντιπολεμική πρωτομαγιά

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ______________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΟΛΕΜΟΣ & Επανάσταση

1871: Ο γαλλογερμανικός πόλεμος και η Παρισινή Κομμούνα

Τον Ιούλη του 1870 η Γαλλία κήρυξε τον πόλεμο στη Πρωσία. Δέκα μήνες αργότερα τα γαλλικά στρατεύματα "απελευθέρωναν" το Παρίσι -όχι από τις δυνάμεις κατοχής των Πρώσων στρατηγών αλλά από την Κομμούνα, από τις "δυνάμεις κατοχής" της ίδιας της εργατικής τάξης της Γαλλίας.

Το 1871 ο πόλεμος γύρισε μπούμεραγκ για την γαλλική άρχουσα τάξη. Αντί για δόξα και πλούτη της "χάρισε" πρώτα την ήττα και ύστερα την επανάσταση. Για να τσακίσει την Κομμούνα δεν δίστασε να ζητήσει τη βοήθεια του εχθρού, του Κάιζερ Γουλιέλμου της Πρωσίας. Για τους καπιταλιστές κανένα έγκλημα δεν είναι αθέμιτο, όταν απειλείται η κυριαρχία τους -ακόμα και η "προδοσία", το πιο φριχτό από τα φριχτά αμαρτήματα σύμφωνα με την παρανοϊκή ηθική τους.

Τον Μάη του 1871 η Κομμούνα πνίγηκε στο αίμα. Η επανάσταση χάθηκε. Η ανάμνησή της, όμως δεν έπαψε από τότε ποτέ να καταδιώκει τους καπιταλιστές. Κάθε φορά που η άρχουσα τάξη στρέφεται στα όπλα το φάντασμα της Κομμούνας ορθώνεται ξανά μπροστά τους, απειλώντας να μετατρέψει ξανά τον πόλεμό τους σε επανάσταση, να γεννήσει από τη σήψη του συστήματος τους την ελπίδα της ανατροπής τους.

Η γαλλική εισβολή στη Γερμανία, τον Ιούλη του 1870, δεν ήταν απλά και μόνο άδικη: ήταν ταυτόχρονα και ηλίθια. Η κυβέρνηση της Γαλλίας είχε επιτρέψει στον Μπίσμαρκ, τον πανούργο καγκελάριο της Πρωσίας, να την τραβήξει σε μια αναμέτρηση, που ήταν, με μαθηματική ακρίβεια, αδύνατο να κερδίσει.

Το καθεστώς του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, που είχε αυτοανακηρυχτεί δυο δεκαετίες πριν "αυτοκράτορας της Γαλλίας" με το πομπώδες όνομα "Ναπολέων ο 3ος", παράπαιε. Η αυθαιρεσία και η διαφθορά του είχαν εξασφαλίσει πολλούς αντιπάλους ακόμα και μέσα στα ανώτερα κλιμάκια της άρχουσας τάξης. Από κάτω, η εργατική τάξη έβραζε. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός είχε παραδεχτεί ότι πάνω από το μισό του πληθυσμού του Παρισιού ζούσε "σε φτώχεια, στα όρια της καταστροφής", παρόλο που δούλευε 11 ώρες τη μέρα. Στις εκλογές για την Εθνοσυνέλευση του 1869 η αντιπολίτευση είχε σαρρώσει σε όλες τις μεγάλες πόλεις.

Ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης πίστευε ότι ο πόλεμος θα χάριζε στο καθεστώς του μια ακόμα ανάσα, όπως είχαν κάνει τόσες "εθνικές" περιπέτειες στο παρελθόν: θα ένωνε τη διαιρεμένη άρχουσα τάξη και θα την συνέτασε πίσω από τον αυτοκράτορα της. Αλλά έπεσε τελείως έξω. Μπορεί οι καπιταλιστές να ήταν πράγματι διατεθειμένοι να σωπάσουν. Οχι όμως και οι εργάτες: αρκεί κάποιος να έδινε το σύνθημα και θα έδειχναν πρόθυμα τι σκέφτονταν για το καθεστώς, τον αυτοκράτορα και τον πόλεμό του.

Στις 12 Ιουλη, λίγες μέρες πριν την επίσημη επικύρωση του πολέμου από τη γαλλική εθνοσυνέλευση, το παρισινό τμήμα της "Διεθνούς Ενωσης των Εργατών" -της οργάνωσης του Μαρξ και του Ενγκελς- δημοσίευσε στις γαλλικές εφημερίδες μια έκκληση ενάντια στον πόλεμο: "Για μια ακόμα φορά, με το πρόσχημα της ευρωπαϊκής ισορροπίας και της εθνικής τιμής, οι πολιτικές φιλοδοξίες απειλούν την ειρήνη του κόσμου. Γάλλοι, Γερμανοί, Ισπανοί εργάτες! Ας ενώσουμε τη φωνή μας σε μια κραυγή αγανάκτησης ενάντια στον πόλεμο!"

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η "Διεθνής" ξεσπάθωνε ανοιχτά ενάντια στον πόλεμο. Τον Μάη ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης είχε οργανώσει δημοψήφισμα στο οποίο ο λαός υποτίθεται ότι θα ψήφιζε υπέρ ή ενάντια σε κάποιες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Η Διεθνής κατήγγειλε ανοιχτά ότι το καθεστώς ζητούσε, στην πραγματικότητα, ψήφο εμπιστοσύνης "για τον δεσποτισμό στο εσωτερικό και τον πόλεμο προς τα έξω". Η κυβέρνηση απάντησε με ένα πογκρόμ σε βάρος της Διεθνούς. Αλλά, η καταστολή δεν κατάφερε να αντιστρέψει το ρεύμα. Αντιπολεμικές εκκλήσεις άρχισαν να κατακλύζουν τις επόμενες μέρες όλες τις ανεξάρτητες εφημερίδες της Γαλλίας. "Είναι δίκαιος ο πόλεμος;" εγραφε μια επιστολή στην εφημερίδα Μαρσεγιέζ. "Οχι! Είναι αποκλειστικά δυναστικός. Στο όνομα της δικαιοσύνης... προσχωρούμε... στη διαμαρτυρία της Διεθνούς ενάντια στον πόλεμο..."

"Οι διαμαρτυρίες αυτές", έγραφε στις 23 Ιούλη η "Διακήρυξη του Γενικού Συμβουλίου της Διεθνούς" που είχε συνταχθεί από τον Μαρξ, "εκφράζανε τα αληθινά αισθήματα των Γάλλων εργατών". Οταν η κυβέρνηση προσπάθησε να οργανώσει κάποια στημένα σωβινιστικά συλλαλητήρια υπέρ του πολέμου οι "εργάτες των προαστίων απάντησαν με τόσο επιβλητικές διαδηλώσεις για την ειρήνη" που δεν άφησαν κανένα περιθώριο δισταγμών. Στην εθνοσυνέλευση οι βουλευτές της αντιπολίτευσης αρνήθηκαν να ψηφίσουν τις έκτακτες πολεμικές πιστώσεις. Ολες οι ανεξάρτητες εφημερίδες στο Παρίσι καταδίκασαν τον πόλεμο σαν μια επικίνδυνη περιπέτεια. "Ακόμα και ο Θιέρσος", ο μετέπειτα χασάπης της Κομμούνας, γράφει ο Μαρξ, "στιγμάτισε τον πόλεμο σαν 'απεχθή'...".

Στο ίδιο το μέτωπο ο πόλεμος εξελίχθηκε αμέσως σε αποτυχία για τα "αυτοκρατορικά" στρατεύματα. Τον Αύγουστο οι δυνάμεις της Πρωσίας πέρασαν τα γαλλικά σύνορα. "Ο πόλεμος στρέφεται ενάντια στον αυτοκράτορα και όχι στον γαλλικό λαό" έλεγε στα διαγγέλματά του ο Κάιζερ. "Ο αυτοκράτορας Ναπολέων επιτέθηκε... στο γερμανικό έθνος, που επιθυμούσε και εξακολουθεί να επιθυμεί να ζει ειρηνικά με το γαλλικό λαό... Τα στρατιωτικά γεγονότα (και μόνο) με ανάγκασαν να διαβώ τα σύνορα της Γαλλίας...". Στην πραγματικότητα, όμως, ο πόλεμος είχε αλάξει ολοκληρωτικά τροπή. Η Γαλλία, από επιτιθέμενη, είχε περάσει τώρα στην άμυνα. Η Πρωσία προέλαυνε. Η Αλσατία και η Λωραίνη, οι πλούσιες γαλλικές περιοχές γύρω από τον Ρήνο, καταλήφθηκαν από τις δυνάμεις του Μπίσμαρκ. Στις 4 Σεπτέμβρη ο στρατός του Λουδοβίκου Βοναπάρτη συντρίφτηκε στη μάχη του Σεντάν. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας, μαζί με το μεγαλύτερο μέρος του στρατού, αιχμαλωτίστηκε από τον εχθρό. Η "εθνική περιπέτεια" είχε καταλήξει σε "εθνική τραγωδία".

Μόλις έφτασαν τα νέα το Παρίσι ξεσηκώθηκε. Ο κόσμος είχε πληρώσει ήδη πολύ ακριβά τις φιλοδοξίες της δυναστείας. Και τώρα, από τις ηλιθιότητες του Λουδοβίκου Βοναπάρτη, το Παρίσι βρισκόταν αντιμέτωπο με τα πρωσικά στρατεύματα, που πολιορκούσαν ήδη τη γαλλική πρωτεύουσα. Στις 5 Σεπτέμβρη η αυτοκρατορία καταργήθηκε, ο αιχμάλωτος "Ναπολέων" καθαιρέθηκε και η Γαλλία ανακηρύχθηκε δημοκρατία. Η εξουσία, όμως, στο Παρίσι ήταν διχασμένη.

Στη μια πλευρά βρισκόταν η κυβέρνηση "Εθνικής Αμυνας" -μια κυβέρνηση των πολιτικών της παλιάς αντιπολίτευσης με αρχηγό τον 70χρονο Θιέρσο. Κανένας δεν τους είχε εκλέξει. Η κυβέρνηση "Εθνικής Αμυνας" ανέλαβε την εξουσία ολοκληρωτικά αυθαίρετα. Το ξεσηκωμένο Παρίσι, όμως, την δέχτηκε. Αυτοί δεν ήταν που είχαν εναντιωθεί στον πόλεμο τους προηγούμενους μήνες; Αυτοί δεν ήταν που υπόσχονταν τώρα ότι θα υπερασπιστούν το Παρίσι "μέχρις εσχάτων";

Στην άλλη πλευρά βρισκόταν η Εθνοφυλακή, ένας εθελοντικός στρατός 350.000 οπλισμένων εργατών που στήθηκε μέσα σε λίγες μέρες για να υπερασπιστεί την πόλη. Ποιός θα αναλάμβανε τη διοίκηση αυτού του στρατού; Οι εργάτες δεν άφησαν κανένα περιθώριο: εξέλεξαν τους δικούς τους αξιωματικούς, σε όλα τα κλιμάκια της "ιεραρχίας" -από τις "δεκανείς" και τους "λοχίες" μέχρι την "Κεντρική Επιτροπή", το ανώτατο στρατιωτικό συμβούλιο.

Κίνδυνος

Η θέα της οπλισμένης εργατικής τάξης θορύβησε τους καπιταλιστές. "Το Παρίσι οπλισμένο", έγραφε ο Μαρξ, "ήταν η επανάσταση οπλισμένη". Για τον Θιέρσο και τους φίλους του η Εθνοφρουρά αποτελούσε πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο από ότι η πρωσική κατοχή. Δεν πρόλαβαν να περάσουν λίγες μέρες και η κυβέρνηση της "Εθνικής Αμυνας" άρχισε μυστικές συνομιλίες με τον Μπίσμαρκ: στόχος η παράδοση της πόλης.

Παρά τις ραδιουργίες του Θιέρσου οι εργάτες άντεξαν πέντε ολόκληρους μήνες. Ηταν πέντε φριχτοί μήνες: η πείνα, το κρύο και οι στερήσεις έκαναν θραύση. Στο τέλος, στις 28 Γενάρη, το Παρίσι αναγκάστηκε να παραδοθεί "με τιμές, όμως, άγνωστες ως τότε στην ιστορία", όπως γράφει ο Ενγκελς. "Τα φρούρια παραδόθηκαν, η οχυρωματική γραμμή αφοπλίστηκε, ο ταχτικός στρατός παρέδωσε τα όπλα του και θεωρήθηκε αιχμάλωτος πολέμου. Η Εθνοφυλακή, όμως, κράτησε τα όπλα και τα κανόνια της και έκλεισε μόνο ανακωχή με τους νικητές. Οι ίδιοι οι νικητές δεν τόλμησαν να μπουν θριαμβευτικά στο Παρίσι. Το μόνο που τόλμησαν να καταλάβουν ήταν μια μικρή γωνιά... και αυτό μόνο για μερικές μέρες... Τέτοιος ήταν ο σεβασμός που ενέπνεαν οι εργάτες του Παρισιού..."

Αυτό που δεν είχαν τολμήσει να το κάνουν οι Πρώσοι προσπάθησε να το κάνει ο ίδιος ο Θιέρσος στις 18 Μάρτη: να αφοπλίσει την Εθνοφρουρά. Εστειλε μια στρατιωτική μονάδα με συνοδεία αστυνομικών "σε μια νυχτερινή πειρατική εκστρατεία" να αρπάξει τα κανόνια και τα πυροβόλα που η Εθνοφυλακή είχε αγοράσει με δικά της χρήματα, συγκεντρωμένα δεκάρα-δεκάρα με λαϊκό έρανο.

Η απόπειρα απέτυχε χάρη στην αντίσταση των Εθνοφυλάκων αλλά και την άρνηση των φαντάρων να πυροβολήσουν ενάντια στον κόσμο. Αλλά το ρήγμα ανάμεσα στην οπλισμένη εργατική τάξη του Παρισιού και την κυβέρνηση είχε γίνει πιά αγεφύρωτο. Οι υπουργοί εγκατέλειψαν κρυφά την πρωτεύουσα και η έδρα της κυβέρνησης μεταφέρθηκε στις Βερσαλίες. Την ίδια μέρα το Παρίσι πέρασε ολοκηρωτικά στην επανάσταση.

Η διακυβέρνηση της πόλης πέρασε, στην αρχή, στα χέρια της Κεντρικής Επιτροπής της Εθνοφρουράς. Μια βδομάδα αργότερα έγιναν εκλογές. Από αυτές γεννήθηκε η Κομμούνα, η πρώτη εργατική επαναστατική κυβέρνηση στην Ιστορία.

Η Κομμούνα έζησε όλες και όλες 58 ημέρες. Μέσα σε αυτό το ελάχιστο διάτημα κατάφερε να δώσει ένα τρανταχτό δείγμα του τι σημαίνει εργατική δημοκρατία. Ο στρατός και η αστυνομία καταργήθηκαν, η λαιμητόμος κάηκε, η στήλη του Βαντόμ, το σωβινιστικό μνημείο της ναπολεόντειας νίκης, κατεδαφίστηκε, η Εκκλησία χωρίστηκε από το κράτος και τα παρεκκλήσια που είχαν χτιστεί στη μνήμη των βασιλιάδων γκρεμίστηκαν. Και σαν έμπραχτη απόδειξη του διεθνισμού της η Κομμούνα διόρισε στη θέση του υπουργού εργασίας έναν Γερμανό εργάτη.

Η άρχουσα τάξη της Γαλλίας λύσσαξε. Ο στρατός επιτέθηκε από την πρώτη σχεδόν μέρα στην Κομμούνα. Το Παρίσι, όμως, άντεξε. Χρειάστηκε η προδοσία -η συνεργασία του Μπίσμαρκ που δέχτηκε να απελευθερώσει τον αιχμάλωτο αυτοκρατορικό στρατό, που έτρεξε να ενισχύσει τα στρατεύματα του πολιορκούσαν το Παρίσι- για να καμφθεί η αντίσταση των εργατών.

Στις 21 Μάη τα στρατεύματα του Θιέρσου μπήκαν στο Παρίσι. Αυτό που ακολούθησε δύσκολα περιγράφεται. Η πόλη βυθίστηκε στο αίμα. "Το τουφέκι δεν σκότωνε πια αρκετά γρήγορα", έγραφε ο Ενγκελς, "για αυτό οι νικημένοι εκτελούνταν μαζικά, κατά εκατοντάδες, με τα πολυβόλα".

"Τους μάρτυρές της τους έχει κλείσει μέσα στη μεγάλη της καρδιά η εργατική τάξη" έγραφε ο Μαρξ στις 30 Μάη του 1871, λίγες μέρες μετά τη μεγάλη σφαγή. "Τους εξολοθρευτές της τους κάρφωσε κιόλας η ιστορία στον πάσσαλο της ατίμωσης... Το Παρίσι των εργατών με την Κομμούνα του θα γιορτάζεται πάντα σαν ο δοξασμένος προάγγελος μιας νέας κοινωνίας".

εργατική δημοκρατία

Μπλερ, Αθναρ, Μπερλουσκόνι, φιλοξενούμενοι του Σημίτη

Οχι φιέστες με τους δολοφόνους

Ανταπόκριση απο την Αθήνα

Μια μεγάλη φιέστα ετοιμάζει ο Σημίτης για τις 16 Απρίλη στην Αθήνα. Την τελετή για την εισδοχή των δέκα νέων μελών της Ε.Ε. στην οποία έχει καλέσει να συμμετέχουν 41 ηγέτες κυβερνήσεων. Η κυβέρνηση θέλει να παρουσιάσει αυτή τη μάζωξη σαν το ελπιδοφόρο προμήνυμα μιας «ισχυρής Ευρώπης» που θα αποτελέσει τάχα τον εναλλακτικό δρόμο απέναντι στην αμερικάνικη μονοκρατορία.

Η αλήθεια είναι ότι αυτοί που θα καταφτάσουν στην Αθήνα στις 16 Απρίλη, δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια συμμορία είτε ανοιχτών πολεμοκάπηλων είτε υποκριτών ή και των δυο μαζί. Είναι συνένοχοι σε όλα τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού —στο βρόμικο πόλεμο του Ιράκ αυτές τις μέρες. Το αντιπολεμικό κίνημα χρειάζεται να τους οργανώσει την «υποδοχή» που τους ταιριάζει, με διαδηλώσεις.

Κοιτάξτε με ποιους θα βγάλει χαμογελαστές φωτογραφίες ο Σημίτης στην Στοά του Αττάλου.

Ο Τόνι Μπλερ, πρωθυπουργός της Βρετανίας που έχει κερδίσει επάξια τον τίτλο «σκυλάκι του Μπους». Είναι ο «κεντροαριστερός» ηγέτης του «νέου» Εργατικού Κόμματος που έχει βρει απέναντί του ένα τεράστιο αντιπολεμικό κίνημα που έχει ταρακουνήσει συθέμελα την κυβέρνηση και το κόμμα του. Αλλά περιφρονώντας τα εκατομμύρια που έχουν διαδηλώσει ενάντια στον πόλεμο, στέλνει τις βρετανικές στρατιωτικές μονάδες να ισοπεδώσουν το Ιράκ στο πλευρό των ΗΠΑ. Η Βασόρα, μια πόλη δυο εκατομμυρίων ισοπεδόθηκε από το βρετανικό στρατό που την σφυροκοπούσε αδιάκοπα για 18 μέρες και έχει κόψει το ηλεκτρικό και το νερό στους κατοίκους της. Κανονικά θα έπρεπε να κάθεται στο εδώλιο του κατηγορουμένου σαν ηθικός αυτουργός για εγκλήματα πολέμου.

Ο Χοσέ Αθνάρ, είναι ο πρωθυπουργός της Ισπανίας, ο δεύτερος πιο ένθερμος υποστηρικτής του Μπους μετά τον Μπλερ. Ηγείται ενός κόμματος που στεγάζει στις γραμμές του τους νοσταλγούς της φασιστικής δικτατορίας του Φράνκο. Πραγματικά, οι κατάλληλοι άνθρωποι για να «εισάγουν τη δημοκρατία» στο Ιράκ. Εκτός από πολεμοκάπηλη, η κυβέρνησή του, έχει κηρύξει και τον πόλεμο και στα δικαιώματα των εργατών και της νεολαίας με την σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Το 90% των Ισπανών έχει ταχθεί ενάντια στον πόλεμο, τεράστιες διαδηλώσεις συγκλονίζουν τη χώρα. Αλλά ο Αθνάρ επιμένει στην συνέχιση αυτής της πολιτικής. Τα συμφέροντα των ισπανών καπιταλιστών απαιτούν συμπαράταξη με τις ΗΠΑ, φαίνεται ότι ο Αθνάρ θα τη χρησιμοποιήσει σαν «αντάλλαγμα» για την προστασία των προσβάσεών τους στις αγορές της Λ. Αμερικής. Βλέπετε, ο Σημίτης δεν είναι ο μόνος ευρωπαίος ηγέτης που κινείται «ρεαλιστικά» με «γνώμονα το εθνικό συμφέρον».

Και φυσικά η κυβέρνηση θα έχει την «τιμή» να φιλοξενήσει τον Μπερλουσκόνι, τον πρωθυπουργό της Ιταλίας. Τον ηθικό αυτουργό για τη δολοφονία του Κάρλο Τζουλιάνι από τους καραμπινιέρους τον Ιούλη του 2001 στη Γένοβα, όταν ο Μπερλουσκόνι ήταν ο «οικοδεσπότης» της συνάντησης των G8. Η κυβέρνησή του συμπεριλαμβάνει το φασιστικό κόμμα του Φίνι. Ο Μπερλουσκόνι είναι βουτηγμένος στα σκάνδαλα και οι εργαζόμενοι σε όλη τη χώρα έχουν επανειλημμένα ξεσηκωθεί με αλλεπάλληλες γενικές απεργίες ενάντια στη νεοφιλελεύθερη πολιτική του. Και τώρα ξεσηκώνονται για να μπλοκάρουν τις «διευκολύνσεις» που δίνει η κυβέρνηση στην πολεμική μηχανή του Μπους, τη χρησιμοποίηση των σιδηροδρόμων και των λιμανιών για τη μεταφορά πολεμικού υλικού από τις αμερικάνικες βάσεις στον Περσικό Κόλπο και στα πολεμικά μέτωπα στο Ιράκ.

Και από κοντά θα έρθουν στην Αθήνα και οι υπόλοιποι εκπρόσωποι της «συμμαχίας των προθύμων» όπως έχει βαφτίσει ο Μπους και ο Πάουελ τους βοηθούς δήμιους του λαού του Ιράκ. Ο Ρασμούσεν, ο πρωθυπουργός της Δανίας, ο επικεφαλής μιας έξαλλα ρατσιστικής κυβέρνησης και προκάτοχος του Σημίτη στην προεδρία της Ε.Ε. Δικαιολογημένα ένας οργισμένος Δανός τον περιέλουσε με κόκκινη μπογιά μερικές βδομάδες πριν. Ο Αϊχερν ο πρωθυπουργός της Ιρλανδίας, που έχει παραχωρήσει το αεροδρόμιο Σάνον κοντά στο Δουβλίνο για τη μεταφορά πολεμικού υλικού. Είναι ο πρώτος κρίκος μιας ολόκληρης αλυσίδας που διασχίζει τα εδάφη της Ευρώπης στηρίζοντας το έγκλημα στο Ιράκ.

Δίπλα σε αυτούς θα έρθουν και οι υποτιθέμενοι φίλοι της ειρήνης, οι πρωθυπουργοί και πρόεδροι της Γαλλίας, της Γερμανίας, του Λουξεμβούργου, του Βελγίου. Μπορεί ο Σιράκ και ο Σρέντερ να εξόργισαν με τη στάση τους στον ΟΗΕ τον Μπους και το επιτελείο του, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε να περιμένουμε τίποτα από αυτούς στην πάλη μας ενάντια στον πόλεμο. Καταρχήν είναι υποκριτές. Το Βέλγιο και η Γερμανία μπορεί να μιλάνε για τον παράνομο πόλεμο αλλά επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση του εδάφους τους για τον εφοδιασμό του αμερικάνικου στρατού. Ολες αυτές οι κυβερνήσεις δηλώνουν ότι συμμετέχουν με αποφασιστικότητα στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» θαρρείς και είναι κάτι διαφορετικό από τον πόλεμο στο Ιράκ. Οι διαφορές που έχουν με τον Μπους αφορούν τα παζάρια για τα συμφέροντά τους και διαφορετικές τακτικές για την υλοποίηση παρόμοιων στόχων. Είναι απο τους πρώτους που έτρεξαν να χαιρετήσουν τις εξελίξεις μετά την κατάληψη της Βαγδάτης.

Ακόμα και ο Πούτιν, ο πρόεδρος της Ρωσίας, λέγεται ότι θα συμμετέχει στη φιέστα της 16 Απρίλη. Αυτός και αν είναι δημοκράτης, φίλος της ειρήνης. Τον Οκτώβρη πέρσι δεν δίστασε να χρησιμοποιήσει θανατηφόρα αέρια για να εξουδετερώσει Τσετσένους αντάρτες που είχαν καταλάβει ένα θέατρο στη Μόσχα κρατώντας ομήρους, με αποτέλεσμα να σκοτώσει και 120 από αυτούς. Ο χασάπης της Τσετσενίας δεν μπορεί να είναι η εναλλακτική λύση στο χασάπη του Αφγανιστάν και του Ιράκ.

Σχεδόν ένα χρόνο πριν, το Μάρτη του 2002, πάνω από 500.000 εργάτες, φοιτητές, μαθητές διαδήλωσαν στους δρόμους της Βαρκελώνης με σύνθημα «Ενάντια στην Ευρώπη, του κεφαλαίου, του πολέμου και του ρατσισμού». Το Νοέμβρη 1.000.000 διαδήλωσαν στη Φλωρεντία στην ίδρυση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ βάζοντας στην πρώτη γραμμή τη πάλη ενάντια στον πόλεμο.

Σήμερα το αντιπολεμικό κίνημα, με τα εκατομμύρια που διαδηλώνουν σε κάθε πόλη και χώρα, εκφράζει την πραγματική θέληση της πλειοψηφίας των λαών της Ευρώπης. Αυτή τη θέληση την περιφρονούν προκλητικά αυτοί που θα μαζευτούν στις 16 Απρίλη στην Αθήνα στη φιέστα που μας καλεί να πανηγυρίσουμε ο Σημίτης. Δεν θα του κάνουμε το χατίρι.

Καμιά Θυσία για τα συμφέροντα των ξενοδόχων

Με απολύσεις απειλούν οι ξενοδόχοι, λόγο του πολέμου στο Ιράκ. Η μείωση των κρατήσεων δεν τους αφήνει άλλη επιλογή, λένε, από το να προχωρήσουν σε απολύσεις και μειώσεις των ωφελημάτων των εργαζομένων και καλούν κυβέρνηση και συντεχνίες να δείξουν κατανόηση και να συμβάλουν ώστε να ξεπεραστεί η κρίση.

Χρειάζεται πραγματικά πολύ θράσος από μέρους των ξενοδόχων να ζητούν να φορτώσουν τα σπασμένα του πόλεμου στην πλάτη των εργαζομένων. Οι ξενοδόχοι είναι ίσως ένα από τα πιο ευνοούμενα κομμάτια της κοινωνίας μας. Από το '74 και μετά μπόρεσαν να αναπτύξουν και να επεκτείνουν τα ξενοδοχεία και τις μπίζνες τους, πραγματοποιώντας αμύθητα κέρδη, στηριγμένοι στις επιχορηγήσεις, τα δάνεια και την στήριξη που είχαν από το κράτος και τις κατά καιρούς κυβερνήσεις. Ηδη η κυβέρνηση ανταποκρινόμενη στα αιτήματα των ξενοδόχων εξάγγειλε μέτρα στήριξης τους και η βουλή έγκρινε Κονδύλι 7 εκατομμυρίων λιρών. Παρ όλ αυτα χρησιμοποιούν τον πόλεμο σαν αφορμή για να εξαπολύσουν μια κατα μέτωπο επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τις κατακτήσεις τους.

Αυτή η πρόκληση δεν πρέπει να μείνει αναπάντητη από μέρους των εργαζομένων. Δυστυχώς οι ηγεσίες των συντεχνιών κρατούν μια χαλαρή στάση. Στα λόγια αντιδρούν, αντιστέκονται και προειδοποιούν, στην πράξη όμως αποδέχονται την λογική ότι κάποιες θυσίες πρέπει να γίνουν έτσι ώστε όλοι να βοηθήσουμε να ξεπεραστεί η κρίση. Ηδη έχουν συμφωνήσει στην αναστολή εφαρμογής της συλλογικής σύμβασης και αποδέχονται τις αναστολές εργασίας για κάποιο χρονικό διάστημα. Εχουν συμφωνήσει σε αρκετά ξενοδοχεία οι εργαζόμενοι να δουλεύουν μόνο τρεις ή τέσσερις μέρες την βδομάδα και τις υπόλοιπες να παίρνουν απλήρωτη αδεία και διάφορα άλλα πιο μικρά που όλα μαζί συνιστούν πολλές και μεγάλες θυσίες.

Ετσι και αλλιώς η κατάσταση για του ξενοδοχοϋπάλληλους μετά την ήττα της απεργίας στα ξενοδοχεία του Λόρδου άρχισε να γίνεται όλο και πιο πιεστική. Η αδυναμία των συντεχνιών να δώσουν μια δυναμική απάντηση και να κερδίσουν την απεγία, η υποχωρητικότητα και η προσαρμογή τους στη λογική ας δώσουμε κάτι για να αποφύγουμε τα χειρότερα άνοιξε το δρόμο στην αυθαιρεσία των ξενοδόχων να ζητούν περισσότερα.

Οι ξενοδοχοϋπάλληλοι είναι ένα από τα πιο δυνατά κομμάτια της εργατικής τάξης που παίζουν σημαντικό ρόλο στην παραγωγική διαδικασία και αρκετές φόρες στο παρελθόν έχουν δείξει και την διάθεση και την δύναμη τους. Αυτή την δύναμη πρέπει να χρησιμοποιήσουν. Η επίθεση των ξενοδόχων έχει ξεκινήσει. Η διεύθυνση του «Χίλτον» και του «Χίλτον Παρκ» απειλεί με μείωση του προσωπικού κατά 20% προβάλλοντας λόγους πλεονασμού, αν δεν συγκατατεθούν στην απαίτηση της για χρήση απλήρωτης άδειας. Την ίδια ώρα για να καλύψει τις ανάγκες εργοδοτεί έκτακτο προσωπικό με χαμηλότερους μισθούς. Αξίζει να θυμίσουμε ότι πριν ενα χρόνο όταν η κυβέρνηση αποφάσιζε να ιδιωτικοποιήσει το «Χίλτον» πουλώντας το στη εταιρία «Λούης», σε τιμή αρκετά πιο χαμηλή απο την πραγματική του αξία, υποστήριζε ότι η ιδιωτικοποίηση όχι μόνο δεν θα έφερνε απολύσεις και μειώσεις μισθών αλλά αντίθετα η σωστή διαχείριση του ξενοδοχείου από μια εταιρία όπως είναι η «Λούης» θα έφερνε καλύτερα οφέλη για τους εργαζομένους. Σήμερα αποδεικνύεται πόσο δίκαιο είχαμε όσοι αντιδρούσαμε.

Αυτή τι στιγμή χρειάζεται η απάντηση στην επίθεση των ξενοδόχων να είναι όσο το δυνατόν πιο μαζική και συνολική. Οι μεμονωμένες και αποσπασματικές δεν μπορούν να σπάσουν το μέτωπο των ξενοδόχων, αντίθετα σπάζουν το ηθικό των εργαζομένων και καταλήγουν στην ήττα. Για αυτό τώρα είναι η ώρα οι ξενοδοχοϋπάλληλοι να δείξουν οργανωμένα και μαζικά την δύναμη τους με γενική απεργία σε όλα τα ξενοδοχεία. Ακόμα και άν οι ηγεσίες των συντεχνιών ψάχνουν σε άλλα μονοπάτια και ταχτικές οι εργαζόμενοι έχουν την δύναμη να περάσουν μέσα από τις γενικές συνελεύσεις την απόφαση για γενική απεργία υποχρεώνοντας και τις ηγεσίες να ακολουθήσουν.

Πέτρος Μιχαήλ